

[Transcript] Vitsit Sikseen! / 31. Vitsit Sikseen! | Jaakko Saariluoma

Tervetuloa Vitsit 6 podcastin pariin. Minä olen Heikki Vilja ja tänään meillä on vieraana Jaakko Saariluoma.

Tervetuloa. Kiitos.

Kiitos, miten menee?

Ihan hyvin. Saatin tuossa työrupeamaille valmiiksi. Aamulla lukijat 9. tänne.

No niin. Tämä on hyvä. Työt ei lopu.

Ei.

Mutta se on jännä. Mulla on nyt siis 15 päivää. Nyt on niin kuin heinäkuun puolväliä.

Mulla tuli tänä aamuna ensimmäistä kertaa, että kesä menee ohi.

Niin, se meneekin.

Et se valuu ohi.

Niin, katsotaan koht on pimeä taas.

Niin, no.

Alkaa syksympi keikät ja pikkuja lukkeekan.

Ei saa tänään.

Mutta pität se lomaa ollenkaan?

No niin.

Kun pääsen tästä, Hemmetin podcastista eroon.

Ei, tämä kestää.

Eli en pidä lomaa.

Ei pidä. Tämä menee tonne elokuulle.

Kyllä.

Mutta se on totta.

Ruskan aikaan, niin me ollaan valmiita.

Ei välttämättä sillonkaan.

Aina mahdollisuus, että se pitää ottaa uusiksi.

Niin.

Mutta mitä sä teit sitten?

Mitä te...

Onko se joku salaisu?

Ei, kun mä ohjaisin tota onnela TV-sarjaa.

Eli suursiidaan sitä suomentettua.

Siitä oli viidiskausi, jonka mä ohjaan.

Kuudiskausi kaiken kaikkiaan.

Okei.

Ja onko se aina...

Ne on sun kesädoitää, niin sanotusti.

Ei, ne aina...

Kerran se tehtiin syksyllä, kun kaikille käyneet.

Mutta aika usein se on osunut tähän kesään.

Se kuppaa kesästä sitten.

Niinpä.

Osan.

Nyt alku kesän onneksi.

Mutta kesähän on ollut elokuun parhaimmillaan aina.
No niin.
Niin, se on totta.
Joo, joo, joo.
Mutta se nyt oli ihan superhyvä.
Ei satanut, ei kertaakaan.
Ei.
Eikä siis...
Kun se on ulkona, kun kuvataan, niin se pilvi...
Pilvi ihan aurengon vaihtelu.
On niinku haastavinta aikataulujen pitämisessä, niin...
Ei sitä...
Sitten se...
Mutta 7 viikkoa helveti intesiivistä rupeamaani.
Okei.
On se kyllä...
Kuulostaa rankaalta.
Niin, joo.
Se on, mutta se on kiva.
Joo, se pitää asennotus silleen.
Ne on 12 tuntisiä päiviä.
Joo.
Näin.
Tuleeks siitä hyvä?
Tulee.
Joo.
Onko se Andrei siinäkin?
Se on mahtavaa mun mielestä.
Joo.
Andrei siis...
Kun ensimmäisellä ja toisella kaurella oli Sampo Sarkola näytteli sitä.
Ja sitten Sampo ei päässy.
Niin sitten mä sanon, että ois sitä Andrei.
Joo.
Niin se on hauska juttu.
Joo, joo.
Se on sama rooli.
Sama rooli, kun se on Suomessa.
Ja kai se on jollain lailla toimii, koska sitä kokoantilataan lisää.
No kyllä varmasti.
Kyllä varmasti.
Et löytänyt katsojensa.
Joo.
Ja sitten paljon semmoista katsoja, joka ei katsoa sitä...

On katsoa sitä ruotsinkielistä.

Se on assu, että niitäkin vielä löytyy.

On niitä.

Niin, on.

Joo, joo.

Mutta ei se ruotsinkielisyys verottaa sitä.

Tai siis sille tee.

Ei tämä nyt...

Katotaan jotain anglosaksista.

Niin.

Ja sitten onhan se vanha sarja myös.

Siis täytyy muistaa, että se on meille ehkä isompi juttu, kun sit taas nuoremmille.

Niin.

Et eihän ne on kuulukkaan suusiidanista ikinä.

Niin.

Niin.

Ehkä ne katsoo onnelaa ja miettii, miksi noin Ruotsasta on tehty siitä veressä?

Niin.

Tai...

Niin.

Niin.

Miksi noin Ruotsalasta on tehty siitä versioja huonommaa?

Joo.

Ja minkä takia toi Rikki Kervais matkitota.

Steve Carellia aina.

Niin.

Niin on oma.

No, mutta...

Mitä se muuta sanotaan Rikki Kervais vai Rikisevais?

Rikisevais.

Reih, miten se sanotaan?

Rikidger Vase.

Rikidger Vase.

No, mutta se on Scotlandista ja ei se osasta kuuluu sanotaan.

Ei käy mitään syytä oletta.

Hän puisi totta muuta.

Sanon vielä kerran mitä sanotaan.

Rikidger Vase.

Rikidger Vase.

Hän on oppinut Suomeen hyvin huomattu.

Se on oikeasti ymmärtävä.

Sanon Rikidger Vase.

Ties kentelee ettei ymmärrä.

Rikidger Vase.

Se kuulostaa yhdeltä sanota.
Do you have Rikidger Vase?
Do I have Rikidger Vase?
Yeah, it sounds like a disease.
Yeah.
Yeah.
It actually is.
Yeah, it's sort of.
Ainakin jos lukeneet...
Ei kaikki kansainväliset kuultavuuteet.
Mettifolumeista.
Se on hakkomeen.
Sen ja Dave Chappelle disease.
I got infected to Rikidger Vase.
No mennään Rikidger Vaseista.
Sä oot puunut paljon näistä, mutta sään oot siis...
Katsvoit, me yli purosassa.
Kyllä.
Itä Helsingissä.
Itä Helsingissä.
Lähi jossain.
Syntynyt 60-70-luvun.
Se nuoruus oli...
Lähi jossain on siinä mielessä jännien paikko.
Siinä kasataan ihmisiä joka puolelta.
Ja laitetaan ne lähekkäin.
Ja sanokaa, asukaa täällä, koittakaa pärjätä.
Joo, joo, joo.
Se on sitä aikaan, kun sinne mennään metroa.
Ei sinne meni bussi.
Bussi numero 92.
Ei sinne mennyt metroa siis...
Ei mennyt mihinkään metroa.
Mä oon sen ikäänne kato, että...
Ei mennyt metroa mihinkään.
Mutta sit metro-lupes menee itäkeskuksesta hakaniemeä.
Piti mennä bussilla aina.
Itäkeskuksia, itäkeskuksia, hakaniemeä, hakaniemeä, jatkaa tota.
Tää on siolla.
Kunnes ne sai vihdoin tehtyksen.
Joo.
Sen sinne...
Mutta se on siis...
Se on kyllä muuttunut myllypurosassa.

Nyt kun siellä käy, niin sehän on ihan siis eri...

On.

Siitä on tullut jopa...

Kaikalla kunnetuksen myllypurokottaa, niin osa siitä on tullut jopa viihtyysäksi.

Kyllä, kyllä.

Kyllä, ja oli se silloinkin ihan eihän lapsena...

Eihän lapsena niinku...

Että sä kaipaa mihinkään muun.

Sulla on koti ja sä asut siellä ja...

Ja koitat selvittää siitä asfalttiviiräkosta.

Niin.

Niin.

Ja tuota katsot, et...

Et nyt päädy väärään kaveripurukkaa.

Joo.

Sehän oli noissa aina vaadana siinä kun oli tota...

Nää lähiot.

Mutta tota liian lähiot aina niinku tuomitaan.

Mut niissä on paljon hyvää, paljon hyvääkin.

Hemmedisti leikkikavereita ja tota oppii sosiaalisen elämän.

Ja vähän semmosen niinku pärjäämisen.

Joo.

Ja säännöt.

Et mitestään nyt mennään.

Vaistot niinku tota...

Ennemme tonne niinku tuol saa turpaa.

Joo, joo.

Se on...

Joo, mutta se on jännä.

Sitten mä oon voimana ainakin, että ne lähienvaiset on myös paha tukahduttaa välillä.

Sitten kun ne pitäis aikuista maailmassa myös tukahduttaa,

et ei tarttiisi pelätä jokaista asiaa.

Niin, niin.

Mut se on...

Se on kato eläimet.

Se on niinku villieläimen vaistot on sellaista, että näin.

Mut se on...

Mä oon tehnyt se oman teori.

Mä oon huomannut sen niinku se on kun mä ootin stand-upi.

Joo.

Ja sen krupes tutustuu ihmisiin.

Näki, että miten ihmisti ku käyttäytyy takahuoneessa.

Jostain syystä tietyt koomikot.

Mä samastuin nopeasti Ketkali Helsingin lähioista.

Joo.

Mä en tiedä mitään.

Mä en tiedä mitään.

Mä en tiedä mitään.

Mä en tiedä mitään.

Mä en tiedä mitään.

Mä en tiedä mitään.

Mä en tiedä mitään.

Mä en tiedä mitään.

Mä en tiedä mitään.

Mä en tiedä mitään.

Mä en tiedä mitään.

Mä en tiedä mitään.

Mä en tiedä mitään.

Mä en tiedä mitään.

Mä en tiedä mitään.

Mä en tiedä mitään.

Mä en tiedä mitään.

Mä en tiedä mitään.

Mä en tiedä mitään.

Mä en tiedä mitään.

Mä en tiedä mitään.

Mä en tiedä mitään.

Mä en tiedä mitään.

Mä en tiedä mitään.

Mä en tiedä mitään.

Mä en tiedä mitään.

Mä en tiedä mitään.

Mä en tiedä mitään.

Mä en tiedä mitään.

Mä en tiedä mitään.

Mä en tiedä mitään.

Mä en tiedä mitään.

Mä en tiedä mitään.

Mä en tiedä mitään.

Mä en tiedä mitään.

Mä en tiedä mitään.

Mä en tiedä mitään.

Mä en tiedä mitään.

Mä en tiedä mitään.

Mä en tiedä mitään.

Mä en tiedä mitään.

Mä en tiedä mitään.

Mä en tiedä mitään.

Mä en tiedä mitään.

Mä en tiedä mitään.

Mä en tiedä mitään.

Mä en tiedä mitään.

Mä en tiedä mitään.

Mä en tiedä mitään.

Mä en tiedä mitään.

Mä en tiedä mitään.

Mä en tiedä mitään.
Mä en tiedä mitään.
Mä en tiedä mitään.
Mä en tiedä mitään.
Mä en tiedä mitään.
Mä en tiedä mitään.
Mä en tiedä mitään.
Mä en tiedä mitään.
Mä en tiedä mitään.
Mä en tiedä mitään.
Mä en tiedä mitään.
Mä en tiedä mitään.
Mä en tiedä mitään.
Mä en tiedä mitään.
Mä en tiedä mitään.
Mä en tiedä mitään.
Mä en tiedä mitään.
Mä en tiedä mitään.
Mä en tiedä mitään.
Mä en tiedä mitään.
Mä en tiedä mitään.
Mä en tiedä mitään.
Mä en tiedä mitään.
Mä en tiedä mitään.
Mä en tiedä mitään.
Mä en tiedä mitään.
Mä en tiedä mitään.
Mä en tiedä mitään.
Mä en tiedä mitään.
Mä en tiedä mitään.
Mä en tiedä mitään.
Mä en tiedä mitään.
Mä en tiedä mitään.
Mä en tiedä mitään.
Mä en tiedä mitään.
Mä en tiedä mitään.
Mä en tiedä mitään.
Mä en tiedä mitään.
Mä en tiedä mitään.
Mä en tiedä mitään.
Mä en tiedä mitään.
Mä en tiedä mitään.
Mä en tiedä mitään.
Mä en tiedä mitään.
Mä en tiedä mitään.

Mä en tiedä mitään.
Se yläaste on ihan siis.
Se vois korvata Armeilla.
Loistavaa sitten.
Sitten askuin Armea 18-20.
Sä et ihan ihan vanhasin meille.
Siinä olisinkin.
Siinä olisinkin.
Siinä olisinkin.
Se on hyväsi ja seiska luokalla sinne on.
Siinä olisinkin.
Siinä olisinkin.
Sitten sulittaa sinne.
Sitten sulittaa sinne.
Se on hoidettais sanalla kouluon sen verran.
Se on hoidettais sanalla kouluon sen verran.
Se on hoidettais sanalla kouluon sen verran.
Sitten yläasteillakin tulee oon.
No nimenomaan.
Nimenomaan.
Se on hyvä. Jotenkin minä mietin jossain vaiheessa, että jumalautti mikä historiaa, että onko tässä niin kuin oks jotain, mutta jotenkin selvis kuivi jaloin siitä, ja sitten on paljon ollut oppia myöhemmälle elämälle.
Siinä tapasin sieltä, että kamereita, jotka sitten tietyllä lailla johdattiin myös täyttämötaiteen pariin.
Miten se tapahtui?
Se tapahtui silleen, että mä hänet tietysti aina, aina jollain tavalla, mä muistan, kun aina tätä kysytään ja näin, niin oli aina niin kuin koulun.
Mä dickasin esiintymistä ihan kauheasti. Mulla oli ihan saamarin monen rampikuumeen. Mä jännittin ihan hemmetisti.
Mä muistan, kun piti luokassa viitata ja piti sanoa jotain, niin mä oon lupas sydän lyömään ihan jäätävän paljon.
Ei voisi kuvitella silloin, että mä oon ihminen, joka esiintyy yksin lavalla.
Mutta halusin koulun näytelmiä, halusin kaikkiin tämmöisiin.
Mä muistan vielä, kun me tehtiin kainan alastelta ja tehtiin tämä evankeliju, tämä kuvaailma.
Näin yks Marko saa Josefi-rollia, mä olen Jumaan päärollia.
Huomas heti, että näyttelemine on kateosammatti. Hitto, silloin on päärollia.
Mutta täysin, että sillä ei ole yhtä replikki.
Mä olin kuitenkin paimen, joka sanoi, että menkäämme ja seuraatkaamme tuota tähteen.
Kun Faija sanoi, se on hirveän ujokaan ollut aina, että se ikinä, niin sen piti sitä alaa, tai mikä kansakoulussa, niin haluan kuvata paimenta.
Ja se yritti juoda resiniöryötä.
On pitäkset sanoa, että ei, mutta pitää näin, että häikästy.
Se oli liikaa.
Jotain Matso meni se, että se teodui koulu.

Sitten olisi kannattanut tehdä se klassi, että syö tupakani.
Se on totta.
No se ei kuumeen Matso meni se kanssa.
Nää on kanssa näitä, mitä oppii lähinnä.
Jos lapset kuuntelet tätä, niin ei se toimii oikeastaan.
No on kyllä meidän suurin kuuntelijä ryhmässä.
Niin en oma.
Just se yläaste, jota me dissattiin tässä meni.
Yläaste eli armeija.
Mutta sitten yläasteella, mä tapasin sitten,
tutustuin semmoisen toiviasen pasi, joka oli mun lapsuuden tai nuoruuden paras friendia.
Me löytyi tekemään taikatemppeja.
Näin.
Sitten mä menin linnamään sirkuskouluun.
Sitä kautta tuli se esiintyminen.
Tähän on nastaan.
Ja taikatemppejen tekeminen oli nastaan.
Ja sitten mä teen sitä niin pitkään, että mä huomasin, että
hetkinen mä menen tonne esiintymään noille.
Mä saan rahaa tästä.
Tiedekö se pienenä, nuorena kundina.
Ja kun sit kun esiin nyt 15-16-vuotiaana ravintolassa aikuisille, jotka on päissää,
niin siinä oppii tietyllä lailla tiettyjä pelisääntöjä tästä hommasta.
Ja se oli niin kuin...
Koska taikatempu hän on sille niissä hän on niin kuin
näytelemän tai kohtauksen tai kaiken ramaturkia.
Siinä luodaan jännitte ja sitten se vapautetaan.
Se on ihan semmoinen kuin vitsissä.
Se on jännittejä.
Se on niin kuin universali tämmöinen lainalaisuus.
Me ruvettiin tekemään niitä sitten.
Ja sitä kautta sitten tuli se...
Yhtäkin tuli sitä kauttui se kytevä innostus teatteria.
Ja sitten se olikin sitä näin.
Mutta se esityminen alkoi oikeastaan silleen,
että ensimmäiset korvaukset esitymisestä
mä oon saanut taikurina.
Vissä kohta se taikuus jäi?
Se ei varmaan silleen, että 1990 mä menin teatterikorkeakoulu.
Oli sillon...
Oli semmoinen numero, mitä mä esitin varmaan koko 90-luvun.
Koska se oli keikkamatta.
Tuosta kai.
Pystymänä keikalle näin.

Nuorena tehtiin sitä klassista taikurin.
Että oli frakkia.
Tehtiin kaikkia sorminnäppärys- juttuja ja muita tämmöisiä.
Mutta sitten mä rupaisin puhumaan.
Ja se oli puhumaan hauskasti.
Tai taikuri hauskasti.
Kaikki taikurit se on kertoo samat jutut.
Tässä on aru, jossa on kaksi päätä ja yksi keskikohtaja.
Sitten etsä pikkupolkanasta jotain.
Mutta sitten mä lisäsin sinne kaikkea muuta.
Lopulta se meni siihen, että ne eivät vähemmälle ne...
Niin ne temputut.
Ja sitten se...
Mä olen semmoinen, että mä heitän kolmeen palloon.
Kun mietin, että kolmeen palloon voi heittää hellentin taitavasti.
Tästä voi tehdä kauhean kiinnostavan siitä, kun heittää huonosta.
Niin mä yhdistin vähän niitä molempia.
Mutta sieltä se alkoi ylastelti.
Se aiheutti myös sen, että mä just niinä aikoina...
Niin se kavendiporukka valikoitun silleen,
että kun muut meni kertsille, eli nuorisota alle,
missä tapahtuisiin kaikenlaista, niin me mentiin lintsille.
Siirvuskoulun.
Ja sitä kautta.
Sitten olikin jo lukis.
Mä lähdin vaihtoo oppilaksi Jenkkeihin 1984-1985,
jossa se teatteri homma syveni.
Sitten siellä mä näin ensimmäistä kertaa stand-upia.
Delivisiosta ja kaverit näytti.
Se on hauska, kun mä oon kuunut tässä podcastia.
Kaikki puhuu Eddie Murphy-roosta.
Mulla oli Eddie Murphy, mutta se oli Delirious.
Mä oon sen verran vanhempi.
Se oli se ensimmäinen Eddie Murphy.
Mä muistan, kun me katottiin sitä siellä.
Se oli silloin...
Sehän on nyt ei ole millälailailla kossariainen jutu, mitä siellä on.
Ei todella.
Me katottiin sitä ja se oli sellainen,
että sitä pidi vähän kattoo vanhemmelta salassa.
Mä muistan, kun mä tulin Suomeen,
niin mä osasin ulkosta.
Viisi minuuttia siitä alusta.
Silloin, kun Englanti oli vielä ihan se kulkin näin,

kun se oli vuoden puhunut,
mä muistan, kun mä puhun Harjaa
ja vedi mun kahdelle friendille meidän olohuoneeseen.
Teilu sama asuu.
Ei ollut sitä punasta nakka-asuu.
Sehän oli...
Kun on enemmän perittynyt stand-upin,
edihän aloitti stand-up-komikkona.
Sitten se meni sätyinä näitä laiviin.
Sen suosin on seurauksena,
kun tuli Beveli-Hilskyttä.
Sitten se pystyi tekemään ison ja konserttikiertueita.
Se tuli lentokoneessa punaisessa nakka-asussa
ja käveli siellä lavalla.
Oli silloin ihan jäätävän hyvä.
Mutta...
Jostain siitä aika on aina aina aika lailla ohi.
Muuten niinhän stand-upille käy kaikille.
Se on ihan se, että se on mikä taas,
vaikka kuinka hyvä tavalla, että edellä aikansakilvassa stand-up.
Ei sinä kauaa meilisat siltä herran aikaan.
Mutta niinhän se on kaikki sketchyviire, kaikki.
Se on aikaa saatuontokoneen.
Maailma muuttuu onneksi parempaa suuntaan.
Näin, mutta ettei se...
En mä koessa sitä loukkaavana.
Esimerkiksi, miten se vähemmistöä
ja muita tämmöisiä silloin herjas,
hän itsekin edusti henkeissä
Afroamerikkalaista vähemmistöä.
Se oli sitä aikaa.
Se oli sitä aikaa.
En usko, ettekisi...
Olisi vuosi kausin tehnyt sitä.
Ei, ei, ei. Onhan se mun mielestä sittenkin puhunut.
Ei näy nyt ihan.
Sehän ei ole tullut takaisin.
Sehän on puhu, että sinä tulee takas lavoilemaan.
Mutta se on jotenkin, että mä vietin se,
että kauassa teet sitä.
Puhun, mistä hirveän moni suomalainen
komikko oli nähnyt sen,
niin sitä mä näin sen leffateatteessa.
Muistan Helsingissä oli välisessä...

Mä en se olisi studio,
oli kolme leffateatteria tuossa manskulla.
Niin, mä näin sen siellä.
Mä en muista siitä.
Mä luot, että jengi menee myös sekasi-roja lili-riis.
Koska mä oon joitakin kanssa jutellut kanssinen muistajien roota
ja nimenomaan sitä asua.
Niin, nimenomaan.
Ne menee myös sekasi-asia.
Mä voin kuvitella, kun ne on kiertänyt silleen videokaset.
Mä lukeen, mitä tahansa teksä uutiset.
Se vähän kuin pornoasaisille.
Mulla on muuten C-kasettina.
Silloin deli-riis, sit oli joku...
Mä muista, mikä sen nimi on, joka oli kanssa.
Ennen roota.
Kaks tämmöistä talen, että mulla on se...
En tiedä missä.
Mulla on jäätävä määrä C-kasetteihimassa.
Nyt mä vien näin kaatopaikalle.
Ja vaimo oli tyytyväinen.
Minä olisin, että jes, nyt tuli tilaa.
Mulla on kolme isopahvilantikkaa,
niin se sortti aseman.
Onko se heittymässä pois näitä?
Mä sanoin, että miten niin.
Hän oli tuossa kasettimessuilla justiissa.
Siellä oli alkuperäisiä ACD-setä ja muuttajasta.
Nää on ihan arvossaan.
Sitten kaikki kolme laatikko otakasikin.
Pidin piilottaa ne silleen, että minä ei löydä niitä.
Onneksi ei kuunteta tätä.
Ei ku siis kymmenen jätin sinne.
Se on joulukoristeet lukea sinun laatikassa.
On nimenomaan kynttilöitä.
Mutta se tuli takas sieltä jenkeistä,
niin teatteri kiinnosti.
Sitten kellannet teatteri.
Kriitsuu liityt.
Sehän on...
80...
Minulla on se ollut...
Mä olin 80-80-80-1,
niin se oli sitä ennen.

87-paikalla.

Se on ollut silloin, nyt hän se on uhattuna.

Mä tiedän.

Taas kerran.

Ja se pitäisi pelastaa.

Se on kuitenkin niin pitkä historia.

Se on vähän toisenlainen,

kuin YTE.

Oli silloin ainakin.

Se oli pieni.

Se oli makkeja vanha hiilikeellari,

missä se näyttämä oli.

Mutta se on samassa paikassa.

Se on aivan upea.

Se on harvettavaan pieni.

Se on liian pieni.

Ja silloin se katsoma tuntui,

että ne mahtuvat neillekyt.

Joo.

Mä katoin vielä, kun tein,

kun puhuttiin täskin vikipelijaskaton,

niin sä oot ollut kovas kartissa siellä.

Siis Olaa Senjani ja ketä muita siellä oli?

Olaa Senjani Veijo,

se on Juha Korpelan, Tomi.

Anna-Leena Sipilä.

Joo.

Sehän et muista Reidan Palmkreen.

Muistan?

Joo.

Ja sitten se oli Irina Kluun,

joka oli elokuvan säätiössä pitkään Pomona.

Joo.

Mutta oikein kertoo.

Oman mielestäni klitsun merkityksestä.

Ei pelkästään siis se, että

tulee tällaisia nykyisen ammattilaisia,

mutta myös pelkästään nuorisot työn merkityksessä.

Kyllä.

Niin omaa, että niillä on jotain muuta tekemistä,

kun mennään jonnekin.

Joo.

Ja sitten se, että se auttaa sitä,

että nyt, kun minulla on

jo aikoista kundia, että katsomaan,
kun nuorempia yrittää löytää omaa juttuaan,
niin minulle se oli niin helppo silloin,
että kun mä yritin etti sitä omaa juttuaan,
ja se kiinnosti niin kausti, niin mä löysin paikan.

Joo.

Ja toki piti mennä pääsykonketta.

Joo, joo.

Ja näin, ja sitten sä pääsit sinne,
ja sitten siellä on samaan miedisiä ihmisiä.

Ja sitten Helsinkiläiselle kundille,
se oli vielä silleen, että kun valtaosa oli tullut muualta.

Joo.

Ne oli niinkuin junantuomia Helsinkiin.

Se maailma aukesi niin monella tavalla.

Joo.

Se aukesi teatterin maailma,

ja siitä aukesi Suomi. Joo.

Näin, ja mä muistan semmosen hetkenä,

ja mä muistan sen siitä,

että mimmastolli olla Helsinkiläisin porukassa,

että aina kun tuli juhlapyhät,

niin kaikki lähti jonnekin.

Niin oli joku toinen paikka jossain.

Ja mä jäin.

Mä olin häneseen, joka jää. Joo.

Ja se on jännätunna.

Mutta siellä oli, se oli,

ja siellä tuli sitten niinku

nuoruuden innolla näytännössä.

Joo.

Ja sitten kun sanoitin, 90 pääsi teakkiin.

Joo.

Se ei oo enää, se on Turkan jälkeen.

Onko se parvia sieltä?

Ei.

Siinä kävi sellainen,

mun jälkikäteen miettyinen älyttömän hyvä fluxi
mulla,

sisäänpääsyin lisäksi,

koska se liittyy siihen aina kuitenkin.

Niin,

se oli Turkan jälkeen, se oli parvia aina,

ja se oli aivan sekasin,

se oli aivan sekasin.

Ja mä hain ekan keräsinä 88.

Silloin glitzuinnolla.

Ja tota pääsi johonkin vaiheeseen,
mutta en päässyt sisään silloin.

Ja mä jälkikäteen kiittänyt, että onneksen päässyt.

Joo.

Onneksen päässyt, koska se oli se niinku
vaikean kurssi kaikille, jotka sillä oli,
koska ei ollut mitään.

Ei ollut mitään muuta kuin lakkoja, kabinaa,
sekasin, ja mä en tiedä kuinka moni siltä
on alalla.

Joo.

Niinku enää näin.

Ja aina sitä hajontaa
ja karsintaa tulee, mutta tota
ja seuraavana vuonna sitten mä pyrin
niinku intistä.

Joo.

Ja se oli ihan vaan,
mutta sit mä pääsin,
ja sit se muuttu.

Joo.

No oli pois, Karin Heiskani oli tullut sinne,
ja tota se oli meidän kurssivastaava.
Ja näin, ja sit se oli jääntevää, hyvää.

Joo.

Ja niinku,
jollain tavalla niin,
jota asia mukaisilla linjoilla.

Joo.

Se oli kuitenkin, se oli se,
niinku Cardilaki oli se asennus,
silloin niinku ihan jäätevä semmonen.

Se on pehmätynyt, mutta se oli
niinku tosi tiukka ja vaativaja.

Joo.

Ja hyvällä tavalla, mutta se
myös niinku siellä opetettiin asioita.

Joo.

Se oli vaan niinku
taiteltuja.

Joo.

Niin.

Manifestoitun.

Manifestoitun nimenomaan.

Joo.

Joka tavalla mun mielestä on tärkeä vaihe,
myös jollain lailla.

Joo.

Mut se manifesti tulee teatterin,
kun ollaan selle automaattisesti,
jos kapaat se, mitä tehdään teatterikoulussa.

Niinpä.

Niin.

Kunnassa tajuat koulujälkeen,
että oli neljä vuotta,
ja nyt tässä olisi niin kuin
ammatillisia vuosia aika paljon,
ja mä en olekaan enää herran kukkarossa.

Joo, joo.

Niin kuin sillä tavalla.

Mä en ole enää suojassa siellä,
että mä voisin, että hei haistakaan
nyt kansallista teatterikaupuutta.

Niin.

Niin.

Kaikki nää.

Niin.

Niin.

Mut sen tajuus myöhemmin,
että hetkinen,
että kun teattelen minun käsityöllä,
ja teatteri ylipäätään,
ja moni käsityöllä sammattee,
että sä opit vaan tekemällä,
ja sä opit vaan oikeastaan,
kun sä,
jos sä pääset silleen seuraamaan,
miten muut tekee,
ja vanhemmat ja kokeneemat.

Niinpä.

Ja sä viestä tavalla siihen,
että sinulla on se,
se hiljainen tieto tulee,
vaan kilsoilla.

Joo.

Sama kuin stand-upissa.

Et kyllä sä tiedät sen,
että jos on ollut kymmenen vuotta lavalla,
niin sinulla on semmoset tietoa,
mitä sä et saa muuta,
kun sieltä lavalta.

Joo.

Tota, että, että,
niin, niin,
se tulee sit vaan tekemällä sitä duunia,
niin,
niin,
mutta onneksi ne lähtökohdat.

Joo.

Oli silleen,
että sä opit niin,
kun tavallaan tiettyjä perusasioita,
teatterin tekemisestä,
että se on vähän niin,
kun,
tietyt asiat pitää aina paikkaansa,
ettei saxofonikaa voisi soittaa
sieltä toisesta päästä.

Niin.

Niin.

Joo.

Vaikka kuinka manifestoisit,
niin.

Mutta kuka nyt tein nyt tätä ennen?

Niin.

Mä teen näin.

Mä teen näin, haistakaa.

Mä en haluu puhaltaa tuossa samassa päästä.

Niin,

kun semmoinen,
mikä niitä tarkoitus on tehdä,
että ne antaa semmoinen piirin,
missä sä voit vielä turvallisesti epäonnistua,
ennen,
kun se viedään sulta pois.

Niin.

Turvallisesti ja turvallisesti.

No joo.

No joo,

että sen...

Missä sä tulet epäonnistua?

Niin.

Niin menomaa.

No,

mutta sitten teakista,

kun valmis.

No,

se oli hauska.

Meillä on semmoinen,

että me tehtiin teatteriin tonne jurkaan,

joka on älyttömän pieni huone teatteri.

Se on ollut aikana sinne,

se on siinä etydejä.

Joo.

Tämä on turkupiskelä kirjoitti,

ei kun ne olen älykkösen,

mutta jokataivaksi se oli semmoinen viikossa harjoitelti.

Sitten se oli kaksi kolme esitystä,

ja sitten tuli taas uusi.

Joo.

Siinä oppi se mekanismin nopeasti.

Sitten se oli semmoinen pieni tila,

ja sitten se oli aina näyttelijä,

että olen opetä kattomassa jotain läpimenota,

tai tällaista.

Menni se juttu läpi,

ja se,

kun siellä on ihan hiljasta näin,

ja sitten sä näyttelet siellä,

sitten sä kuulet,

niin sitten joku kynä kirjoittaa,

kuikui, kuikui, kuikui, kuikui, kuikui.

Nyt sä alitaisi täydä,

että mä näin joku päehelemättä.

Joo, ja aina näin,

ei koskaan sitä,

että se kirjoittaa tai positiivista.

Ei, ei nii kirjoittaa.

Niin.

Miksi sä oon aina se,

että sit kun jotain positiivisesti sillä on laiteta

kynät siivuu ja muuta, mutta aina kun.

Joo.

Mutta sehän on,
se tehtävä.
Hän on ettivirheitä.
On.
On, ja jotenkin.
Ja varsinkin opetusvaiheessa.
Totta kai.
että näin, mutta jos olisit tehnyt näin niin tota.
Joo.
Joo.
Mutta tekin jälkeen niin,
sä olit hetken aikaa Lahdessa, vissi kiinnitettynt.
Joo, kaks vuotta.
Kaks vuotta. Ja sit me tuli Friilaan sellaiseksi Helsinki.
Mikä oli syy?
Et vaan halusit takas Helsinkiin vaiheeseen.
No mä olin Helsinkilläinen ja sitten,
sit se oli ihan älyttömän hyvä mennä tuu suoraan koulusta lahteen.
Mä sain tehä ihan älyttömästi duunia.
Sain heti, heti pääst tekee duunia.
Tää on parhaimmillaan, olis mulla viisi juttuu, mitä esitettiin ja kuudetta harjoitettiin.
Joo.
Mutta sit se rupes menee myös siihen,
että tota,
mä tajusin, että mä,
mä hän niinku joka esityksessä pystyy oleet täysillä.
Joo.
Et niit on niin paljon.
Ja vaikka se on niin, vaikka oli nuoruden into ja muuta tällaista,
niin sit niinku tuo tajus et sen, että
että tää on niinku liikaa,
liikaa ehkä näin.
Joo.
Ja sit, sit, sit, siten myös se,
että mä
olin jo ajatellut silloin, että mä palaan Helsinkin, mä olen Helsinkillä,
niin mulla laattaa vastaan mitään, mutta
teatterissa kun töissä, niin se on ihan sama periaatteessa, missä kaupungissa sä oot,
koska ne työajat on niin omituiset, että sä oot
kymmenestä kahta ja kuudesta puolesta kymmenen duunissa,
niin se on ihan sama missä sä oot.
Sit sä oot siellä norsullutornissa
ja kuupalan sisällä,
ja tota sehän sulla ei ole muuta elämässä,

mitä sä kertoo muusta elämästä.
Joo, joo, joo, ja maanan tai vapa.
Niin, tai sunnon tai vapa.
Niin, nyky ja joo.
Joka tapauksessa, niin tota,
mä tunin takas Helsinkiin,
ja jäin freaks, niin sanotuks,
Freelancerix 9-6,
ja sit on ollut sitä tähän mennessä.
No se on ihan hyvin mennyt.
Ihan.
Mutta miten kuuteatteria Takomo oli?
Joo.
Siellä.
Se on eka kertaa kuumaan.
Kuuteatteri, Takomo, Ryhmäteatteri.
Niin just.
Ne oli oikeastaan ne, missä mä tein,
ja sitten, joo,
sit yksi mielenkiintoisimmin,
kun mulla on vähän ollut se periaatte aina,
että jos joku kuulostaa pelottavaa,
tai niin ku, ouduu, tai joo, tai niin mä sanoin, joo,
niin sit kerran mä olin tota,
tää oli myöhemmin,
tää oli 2000-luvun alussa,
niin tota,
niin tota mä sain semmoisen puhelun,
että tota,
mä olin päättänyt, että mä pitäin,
mulla oli just raivattu lomaa,
siihen, oli kolme keikkaa.
Se oli silloin, kun stand-upi oli just alkamassa,
mulla oli kolme keikkaa sovittu sinne,
2000-luvulla, tai,
poikaallis, se oli 2000-luvulla,
niin,
ei ku, ysii, ysii, tää oli ysii,
silloin mitään väliä.
Joka tapaks pointti oli se,
että puhelin soin, ja tota,
soitetaan jo ensin sun kaupungin teatterista,
että tota täällä olisi niin ku,
ensi jiltä kahden viikon päästä,

meillä on näyttelijä sairastunut,
että tutko tota,
tekemään tän,
mä katoin, mä voin tulla,
mut mä pystyn tekemään vain kymmenen esitystä,
ja tota,
sit, kun se oli esitys, näytelmä oli simpautta,
ja heikki turu sen,
mä ajattelin, että jos se joskus pitää jossain tehdä,
niin se pitää tehdä pohjois-karjallis,
niin, ja siellä näin, ja mä sanon, että mä tuun,
ja mä mietin, että mä menen,
niin ku, aivanoutoon paikkaan,
aivanoutoon kaupungin, aivanoutoon,
niin ku, ja ennakkolulla sana,
niin ku, se olisi ennen tekemättä,
mutta sit mä menin sinne,
ensi jiltä tehtiin,
ja mä näyttelin ne kymmenen esitystä,
ja sit se oli, niin ku, osoittautu
ihan hemmetinhienos kokemuksiksi.
Osittain myös sen takia, että mä tiedän,
että se on väliaikasta, niin ku, tiiä aina on,
mut, mut, pitää sennakkolulla
luultavasti ajatella, että hitsi,
että tässä on jotain semmoisen kiettoa,
mä tapasin heikki turu sen, joka on kirjoittanut,
siinä oli, siinä oli älyttömän
hienoja pointteja, ja se sanoo, että,
sanoo, että niin, niinhän se on,
että sitä, ku, simpauttaali sen menestyslomali,
niinhän sitä on, että sitä kirjoittaa
sen yhden menestysteoksen,
heikki muu on variaatiota siitä,
ja sit, ku, miettiin, niin, tota,
kaikkia, tota,
taiteilla, niin ku, hän on aika lailla,
niin ku, varioi,
siinä on mitään pahaa, et sulla on se oma juttu,
jotain sä sit varioit johonkin suuntaan,
mut se, se, tää mulla on jäänyt ikoisesti mielenkuin
turun ja sanoo, että, että minä en ikinä
luemminun teoksiaan, niin että minä
oiko luen sen, ja sen jälkeen,

kuin höyryävän paskan, minä kannan sen
tunkin olleen, enkä ikinä katsossaan,
ja mut, se on ihan hyvä,
mutta se on suhtautuminen, niin ku, taiteeseen,
on. On, ja, niin ku, kaikki on,
myös, okei, kirja jää ehkä elämään
tämmönen, mutta tavallaan, varsinkin mitä
mekin tehdään, se on, niin ku, väliaikaista
myös se, itsen muoto. Niin on. Ja se tavallaan,
että turha sitä on esi, niin ku, että ota
opiksesi ja me eteenpäin. Niin, kyllä.
Ja turha jäädä, niin ku, ja sehän on,
niin ku, teatterissa näyptelemisen ja
stand-upi, niin sehän on sellaista ilmaan
piirtelyä, että, tota, eihän meillä jää mitään,
eihän meillä jää, niin ku, nauhote,
onko se joku videotalleneen? Niin, joku videotalleneen.
Ei, kun se oli yhdessä nurkastota. Oh, no niin,
haiva hirveä. Haiva hirveä näin.
Sä kuulet, että kaukaan suuret, noin,
ja sitten sinä olen ehdommin ranskoin.
Ja, tota, nii, sen takia,
mä, mä, mä, mä esimerkiksi tykkään ihan
älyttömästi tehdä jotain semmoista
konkreettista käsillä. Joo.
Et mä, yhdessä vaiheessa mietin, että mä haluan
ottaa entisöimään lipastoja. Joo. Ihan,
ja mä mietin, mistä tämä tulee,
niin siitä, et sulla on jotain, niin kun,
et vaikka sä kirjoittaisit tai muuta,
niin ne on aina niinku, ne on kertakäyttökamaa.
Mut onks sulla sama, kun mulla et sulla on
minkälaisia käden taitoja, mut haluin sit tehdä.
Ei, kyllä, mulla itse asiassa on jonkunlaisia
käden taitoja, että, tota,
ja sehän on myös sellainen, että, tota,
mitä enemmän tekee, niin sitä on.
Niin, yhdessä se on totta, sen oppii,
vaan tekemällä. Niin, sen oppii, vaan tekemällä.
Et mä, ei mä ihan näin, no. Joo.
Joo, et jotkut hannu niin, että,
et mä kuitenkin erotaan vasemman oikein kere
jollain tavalla, kun mä käskeytän niitä.
Hyvä. Mut on jännä, mulla on ollut

mennä aivan sama toi, että mä haluisin tehdä
juuri semmonen mä entisöydä tuolle.
Niin, et se on jännä, mut se tulee siitä,
koska, tota, me molemmat, niin kun,
tehdään asiaa, joka katoo samantien.
Niin. Se katoo.
Sä meit lavalle, sit sä heität jutut
puol tuntia, ja sit, sitä joo enää.
Niin. On vaan se hetki,
ja se fiilis, ja, ja
ne yleisön naudut.
Sitten se, että pois, niin sitä,
mä voin uusia, sit seuraava kertaa on
tämä suus. No, mut,
nyt tähän lähettiin menen, niin,
miten se, miten se sitten, oliko se,
kun sä olit kuitenkin näyttelijänä,
ja jonkinlailla arki työllistynyt sun muuta,
missä vaiheessa stand-up sitten, rupesko sinua tuntuu,
että sä tartein jotain lisää,
vai olit sä vain, mitä sä ajaudit?
Ei, se oli itse asiassa,
et, mulla oli ollut tää oma juttu,
mitä mä esitin koko ajan, ja mulle oli
hemmetin luontevaa esiinty suoraan,
niinku, yleisölle, mikä monelle
rooliin sitä, tota, turvani,
niin se tuli sieltä pikkupojasta ehkä, joka on
mana ittenä, niinku,
kadotellu palloja ja muuta tämmöistä,
mut, tai se oli luontainen näin,
ja sit se stand-up oli jäänyt koko ajan,
niinku, varmaan jo sieltä, niinku,
jenkki vuodesta, niinku,
tonne takaraivoa jonnekin,
ja tota, mut,
en mä, en mä, tota,
en mä koskaan miettinyt, mulla oli, mulla oli
näyttelijänä ihan hyvin duuniin koko ajan,
ja näin, ja sitten tota, mut, se kiinnosti,
se oli kuuteattelijärsti sellaista, kun
humoria nujakka klubi, tota,
ja siellä oli kaikenlaisia esityksiä,
90-luvulla, 90-luvulla lopulla,

siellä oli kaikenlaisia esityksiä,
ja tota,
ja sitten 90-luvulla stand-upi,
nii, teki, teki,
niinku, vahvasti tuloa,
ja se on se, niinku, pohja,
minkä päälle se sitten,
sitten tota, et,
rakentu sit se, kun se sit,
99-2000
silleen, rupe, rupe se oikeesti,
niinku, alkoi pikku hiljaa, niinku, toimimaan,
ja olemaan tälleen, mut se vaatii sen,
se vaatii sen,
että stand-up,
se historia menee niin kauas, mä oon miettinyt
siitä, että se menee niin kauas, sinne,
sinne, tota, rillumarein perinteeseen,
ja muuhun tälläisen, ja se tulee sieltä,
ja sitä voi tuntua, että ei toi ole, tol on mitään tekemistä
stand-upin kanssa, mut todellisuudessa sillä on,
että sitten, tota,
et, et,
että ihminen tulee
puhua suoraan yleisölle ja naudattaa,
mut sit siitä riisutaan, vaan pois ne,
niinku, naudattamisen elementit,
niitkin oli Suomessa niin tyypillisiä, että sä tuut sinne,
sulla on lonkkavika, puhevika, pulisongit, ja
hassuhattu, näin, näin, ja sä oot joku muu,
ku sinä, joka helpottaa sitä,
et se kodikieli on heti se, aha,
tässä on jotain hauskaa, näin,
näin, mut, se kaikki on
vaadittu siihen, ja sit se 90-luvun
semmonen, tota,
et, mä muistan,
mä muistan ku teatterikoulussa,
mä päässyin jo koulussa, mä olin Helsingissä Friinaisesti,
teatterikoulun järjesti, tota,
Stand Up Komikka Kurssin, jota Nil Hardvik
oli vetämässä jonkun jenkkikuomikon kanssa,
mä muistan, mikä sen nimi oli,
ja mä olin kattoo sit niiden sitä demoesitystä,

ja siellä oli kaikki oli näyttelijöitä,
näin,
ja tota, ja mä muistan se,
mä sanoin, että, että tässä on
niinku jotain,
mut, melkein, melkein, ja
kauhean hyvää yritystä, tavallaan,
näin, ja jengi kyllä naureskeli siellä,
mut, hauskinta oli melkein se,
ku Nil Hardvik
tulkkas, ihan päin hemmetti
ja tahallaan sitä jenkkikomikkoa,
näin, niinku,
ja Hardvikilla hann oli hyvä humorinta, on aina ollut,
mut, se oli, se oli silloin näin,
ja sit silloin myös niinku komikantajuu,
se on tehnyt kuitenkin sitä paljon,
ei varmaan Stand Up Komikkaan,
mut, se pystyy sanomaan, että osaa kertoa,
mikä on SETAP, mikä on Panssainen muuta tällaista näin,
niin, niin, se oli
sellainen, et,
sieltä jäi sinun, et, totaisi pitäisi
joskus kokeilla, että, mut,
et, toi pitäisi tehdä vähän, niinku, toisella tavalla.
Ja sit meni taas vuosia,
mä seurasin vähän sille, et,
joo, täällä oli tota, Stanilo
oli ruotsinkielinen klubi tos vanhalla,
ja sit, sit, tota,
Tuomas Parkkinen piti liukas,
liukas gagi,
Tampereella, ja näin, ja sit oli semmoista,
mut, se oli sitä, että, ku,
se ei ihan toiminu,
ja sit, sit, tota,
ne oli hirveän paljon näyttelijä
taustaisia ihmisiä, jotka sitä teki,
ja sit, kun on sanottu, et, tein 15 minuuttia,
niin ne tekee 15 minuuttia,
vaikka se ei toimisi,
ja sit, sit, tulee pitkäpiimmästä,
ja sit, kun se on jossain pitserian urkassa,
missä ei ole kerrottu, et, on ohjelmaa,

niin, niin, sieltä lähti se,
niin, kun, että, stand up ei toimi Suomessa,
eikä se silloin toiminutkaan,
ja, ja se, mut, se jatkuu
pitkään tää, et, et, ei toimi Suomessa,
ei toimi Suomessa, ei toimi Suomessa,
et, jos sä näet semmosen, mutta,
se vaati sen, et, et, se on ihan sama,
sama, kun, et, jossa katot jotain, joka opettelee uimaa,
ja sä oot, et, tuo ei ikinä tuu uimaan 100 metriä,
ei ikinä, et, se on eka kertaa altaessa näin,
näin, ja sit, mä näin vaikkaan,
oho, se oli 100 metriä,
Suomessa pystyi uimaan 100 metriä,
ja nykyään Suomessa pystyi uimaan 10 kilometriä,
siis, et, se on mennyt näin, mut, se on vaatinut sen kaiken,
mutta kysymys, kysymys oli sen,
niin sit, oli tämmönen juttu, et,
mä olin tehnyt jonkun esityksen tuo
Kuumorian yökkäklubilla, missä mä olin
unohtanut, niinku, oikeastaan kaikki nää
teemput, mä olin vain kertonut juttuja,
ja, tota, se toimi ihan,
hemmettiin hyvin, mä sä itselluottamusta siitä,
että tässä on, että tää on niinku lähellä,
tää on nyt lähellä sitä, sit lehdessä oli,
tää oli niin huvittava, ja mä en tiennyt tähän aikaan,
et, et, hämeellinäissä rikulla on näitä
X-1-klubeja, jotka oli vähän samalla
periaatteilla, ku, Kuumorian yökkä,
se liistettiin, mitä...
Joo, heviä ne kesti saatanan kauan.
Joo, noin ei onnes kestänyt kauan, noin,
kuuteuteliklubit, mutta lehteen tuli,
tää oli niin huvittava, lehteen tuli ilmoitus,
että vuoden 2000 stand-up-koomikko
kilpailu järjestää Suomen stand-up-club,
mä oon nyt, onko se tämmönen olemassa?
Ei ollut, mut se oli perustettu silloin,
ja tota, ja sit mä ilmoittauduin sinne,
tietenkin, koska luonteen on sellainen,
tonne vaan, katsotaan mitä tapahtuu,
ja se oli oikein niin kun, tota,
alku-kirpailu semifinاليا,

ja materiaalia siellä ei ollut niin kun,
ei salgukilpailu, niin kun, näin,
ja se oli kahdeksi kaupungismuistaakse, niin näin.

Joo.

Mut siellä oli Eirtovaira, Miika, Minä ja Jakke,
jotka, jotka vielä tekee sitä,
ja sit mä muistan se oli tota,
mä oon Amarillassa, se oli se ensimmäinen alku,
alku-eira Helsingissä,
ja se oli niin paskasti järjestetty,
ku ei sille tota,
joka sen perusti, niin ei ollut mitään
käsitystä stand-upista tai muusta tällaisesta,
ja mä kysyn, missä mä esinnytään,
kun mä mentin Amarillo,
se näytti tossa, niin mä esinytti Amarillan
portailla, kun ne oli vähän korkeammalla,
siis ei oo mitään laavaa,
ei kun tossa portailla,
portailla vaan, sit siellä oli
haenainen määrä porukkaa tälleen näin,
ja sit sinne vaan, ja täysillä, ja tota,
jutuut oli tehty, ja sit piti joka kertaa,
mä en mennyt niinku samoilla jutulla,
mä menin joka kertaa niinku eri setillä,
mä ajattelin, että pitää mennä,
kun muut meni sinne niinku,
sama juttu tuudestaan,
miten ois ehkä kannattanut mennä näin,
mutta sille on mitään välillä,
sitten finaaliin, joka oli myös Amarillossa,
niin tota sinne mä sain näin,
että siellä on pakko olla sit lava,
ja sinne oli laitettu pari podestaa sinne,
ja näin, ja tota,
ja sitten tota,
sit se päättyi siihen,
että tota se finaali,
että muusta tuli vuoden 2000,
ja mä en muista mitään,
ja se oli sitä semmoista,
että siellä oli niinku, me tehtiin Mikan kanssa,
niinku lähelle oikeata stand-upia,
ja tota muut oli sit siellä oli niinku,

siellä oli niinku,
jotain rekvisiittaa mukana,
siellä oli niinku props-juttuja,
tämmöisiä, mutta tota,
jos mennään puritaan,
niin sitten siihen stand-upiin,
no, joka tapauksessa, sit tuli vähän julkinen,
että vuoden 2000 stand-up,
eikä mulla ollut mitään, en mä ollut mikään stand-up,
ja nää, ja niis nää kisakeikat näin,
ja sit rupees tulee sitä,
että tota, aamuteveeseen,
ja niinku mikä, ja sit rikusoitti,
että tota,
että tota, tuutsa esiintyt tänne klubille,
mä sanot, että onko te klubi siellä,
hämelinnassa, ja sit mä menin sinne,
ekan kerran näin,
ja mä olin itse tänne,
niin se oli puuterissa vielä siellä,
se oli ihan törkevä, se oli aivan täynnä,
ja sit mä katsot, nähän osaa tätä tehdä,
tota täällä näin,
jos siellä ollenkaan, mulla oli hyvä se 10 minuuttelin,
minkä mä sinne menin tekemään,
ja sit siitä pikkuhiljaa tuli lisää,
sit mä tavasin Andreen,
ja Andrei teki,
ja sit meni vuosi ehkä eteenpäin,
niin sit joku kuuli, että Jyväskylässä
se on semmoinen teemu Vesterinen tekee,
niin kun näin,
ja sit jotenkin se,
jollain tavalla, kupli joka puolella,
silleen, et sit, kun nää kolme tavallaan taho,
löys toisensa, niin kun hämelinnä,
ja Helsinkiläiset muutamat ihmisiä,
jotka suhtautu silleen,
että tää pitää nyt vaan saada läpi,
ja sit teemu,
ja sit se kolmi on syntä siitä,
näin mä sen on nähnyt,
ja tota,
ja sit se rupeas lähteä,

ja sit se lähtikin aika hyvin,
silleen,
mutta se vaatii sen semmosen,
ja se jatku pitkään, et ei toimi Suomessa,
se jatku tosi pitkään,
et ei toimi Suomessa,
aika usein niinku näytteliä,
et sanoo, et ei toimi Suomessa,
ei varmaan, jos ne on nähnyt sen silloin,
ja sit tota,
mutta se on jännä lajitoista,
koska moni kollega,
näyttele kollega silloin sanoo, että vitsi oski vaa tehdään,
mutta nyt tulee,
tulee tekemään,
se kyynnys tehdä se eka keikka on
niin jäätävän iso,
ja sit me oon tehty niin pitkään,
et me ei muisteta sitä alku,
mä en muistaa enää sitä alku,
ja tota me just Andrenkaan juttelin tos eile itse asiassa,
kun Andre oli kuvauksissa,
niin tota,
muisteltiin sitä alkua,
ja kun meillä oli se tavallaan,
me en oli pakko taistella sitä vastaan,
et ei toimi Suomessa,
et me en oli pakko onnistua joka kerta,
joka kerta,
jolloin meillä on jäänyt päälle se semmonen,
et me en on niinku tosi vaikee
testata
lavalla uutta matskua,
siten, että me oltais huonoja,
mikä on se hiton tervetta,
ja mikä pitäis pysty tekemään,
et sä meet jonnekin,
ja sitten kuolet, ja tämä ei nyt vaan lähe,
mutta se on se prosessi,
mutta kun meillä on,
jotka silloin teki, siellä oli Ilari, Miina, Andreni,
sen huomaan kaikkien tyylisten,
et se, se niinku vaan on sisän rakennettu se,
että tämän on niinku pakko,

joka pahimmassa tapauksessa hidastaa
sitä niinku sun kasvamista
koomikoksi,
ja menemästä eteenpäin siinä omassa jutussa,
koska sun pitää aina onnistua.
Niin, mä luulen, että siinä on myös se näyttelijä tausto
tulee myös se, joskus Helin kanssa jutteliin,
niin sä sanot, kun on se aina,
että on ammatti esiintyjä, joita tavallaan ennen
tietää sen riman, et ei käy
mikä tahansa,
jos sä oot joku harrasteleva,
stand-upia harrastava tietokone,
mennästä on nörtti, mutta tarkoitin insinööri,
niin tota, tiedäksä, sit sä tavallaan,
et se on vaan niinku se, se yrittäminen
on jo tarpeeksi, mutta sit kun sä oot näyttelijä,
et sä oottunut esiintyä, niin tavallaan se,
että sä tiedät, millaista on esitty komediaa
tai muuten, että sä tiedät, mitä se yleisön pitäisi tehdä.
Joo, ja sit sä tiedät myös,
mikä sun asenne pitää olla,
se lähtö taso,
ja sitten, mutta
mut sun tietokone,
insinöö, vaan miksi mikä se niitä sanoi,
että tietokone harrastaa, että
se on ihan supermakeeta, koska aluksi
se oli hirveän
näyttelijä lähtöstä stand-upin tekeminen,
ja mä olin niin iloinen siitä,
että kun kyseessä on kaksi eri ammattia,
ja sitten
näyttelijän on
vaikea, jos ei sulla luontasta puhua
yleisön kanssa,
tietyllä tavalla,
jolla nimiämättä nyt tässä mitään ja ketään,
mutta on vaikea päästä siitä,
että tämä ei ole monologi.
Tämä ei ole monologi,
että mun mielestä se on niin hyvä vertaus aina
siihen, niin kun näiden ammattien eroon on se,
että jos sä näyttelet hamlettia

ja tuota
puhelin soi katsomossa,
ja sä reagoit siihen,
niin illuusio hajoaa,
mutta jos sä oot stand-up-komikko,
ja puhelin soi ja sä et reagoi,
niin illuusio hajoaa.
Se molemmat on esiintymistä,
ja molemmat on näin, mutta sen
huomaa,
että se ei ole monologi,
sun pitää puhua ihmisiä,
sun pitää olla siinä, ja sen näkee,
vaikka se puhuu melkein samalla tavalla
kaikki jutu tuota aina, niin se tyyli puhua
monologi.
Joo, ja se on mun mielestä, kun vahvusku,
kun mä oon luet siihen alkuaikoen,
mitä mä oon jutellut teidän kanssa,
niin ohan se, et sut pistetään esiintyyn
rappusilleen. Tulemme näköisesti
äänen toistokin on ihan pasku.
Se vaatii myös sellaisia tavalla,
että mä luet sen takia näyttölle,
että tuli ainoa, että sä oot myös
tavallaan selvitä siitä, että ne
osa suurin piirtein puhua sille,
että ihmiset kuulee, ja teikö
osa sen esiintymisen sen verrat,
niin kun se puheen energia,
vaikka sä puhut mikrofoniin, niin sun pitää sisäinen energia,
ja esiintymissä sisäisen energia,
sun pitää olla, sisäinen kemiä pitää olla
käynnissä, jotta se puhut tulee,
se on mun mielestä jänni, mä en ikin täytyy,
mä oot jossain suunkaassa keikalla, kuunneltiin jotain
open mickiä näin, ja sit kysytin, että mitä sinä menee?
Mä sä oot no, hirvee hyviä, että sä kuuntelit vahvasti
pelkkää puhetta, toi on pelkkää puhetta,
tai tietenkään, semmosia, että tietysti se on pelkkää puhetta,
et siin puhuta, ja sit mä rupasin mieltii pidemmän
myös, et totta, tiiäkset, ei standa puhua
sitä, et sä puhut hauskoja juttuja,
vaan et se esiintyminen on nimenomaan,

et mä teoksisin sisäinen energia joku sellainen,
enkä mä tarkoitat, että siellä lavalla pitää
heilua tai muuta, mutta et selkeästi
huomaat, että jotkut puhuu, että siellä ei
mitään väliä katoksma sitä, vai kuunteleks mä sitä,
ja silloin se ei toimi, jos se on vaan...
Ei, sä hän voit olla tosi laidback,
ja puhut tosi hiljaa, mutta silti sinulla on
sisäinen kone käynnissä, et se on
jääntevä, ja siinä on energiaa, et
hiljaiseski puhees voi olla energiaa,
ja sen takia tyylo, mutta summa sumarummi
se on tosi maketa, et nyt valta
osa koomikoista, ketkä on,
ei ole, ei ole
näyttelijä taustasia,
eikä sinnekään mitään vika on, mutta
mä oon sitä mieltii, että ne on kaksi eri ammattia.
On, on, mä täysin samaa...
Mitä yhdistää niinku yleisö?
Ja sit hyvää se on, et koska ne on eri ammattiset,
tulee myös eri taustoista, ja silloin on hyvin
eri tyylojä tulee, ja tuomioon.
Ja sit tää on, tää on vielä siitä hieno,
hieno tuota stand-up, et mä muista, kun mä pydettiin
silloin, joskus tota
teatteri on avoimen
korkeakoulun puolelle, että pitää stand-up
kurssia, ja mä sanoin, et en mä
en mä tuot, et en mä ensinnä käymään
okei osaa, ei mulla oo kauheesti mitään
niinku, niinku
tota, kun mä suhtaudun tähän
silleen, et
tuolla on mahdollisuuksia
mennä tekemään
stand-upia.
Sulla pitää olla se halu
niin kova, et sä
meetsin ne itse, et se
kurssi ei sitä, niinkun
tuo, että sä voit
myöhemmin ehkä sit on ihmisiä, mut mulle se
ei, mä en, mä en, niinku, jotenkin koin sen,

et se oli sitä aikaa vielä, että
et en mä, en mä osaa,
mä kävin yhden kurssin pitämässä metropoli
silleen, mutta jalavan pekka oli silleen
näin, ja silleen me, niinku, puhuttiin
niit perusasioita, ja sitten mä muistaaksin
niit tekisillä toisilleen, niinku, 5 minuuttia tai
tällaista, ja mä tuotaisin, että tota,
joo, joo, näistä tota
ehkä yksilupeen tekemään,
ja se oli pekka, no niin,
mikä oli hyvä, ja muut kävi vähän kokeilemassa
näin, ja se hävikki on niinkun iso,
ja se on ihan hyvä, et jos ihmisillä on
kiinnostusta kursseihin, mutta kun tää on
niinkun laji, et teatterin on vaikeampi
päästä näyttlemään, kun
kun tota, kun päästä
tekemään stand-upia, ja sit
vaan se on siitä uskalluksesta
kiinni, ja sit siitä, et jossain
niin, ja nyt on tietysti niin paljon
koomikoita, ja niin paljon
mestoja, et
sä pääset aina tekemään, mutta
et sieltä sit, niinku, sen
tien raivaaminen, niinku, eteenpäin,
no se on vaikeeta, se on vaikeeta, se on
nyt on alkaa olla niin paljon, että se on
tullut vaikeemmaksi, ja vaikeemmaksi,
ja silti pitäis,
tota,
mut kyllä siitä aina, niinku, ne, jotka
on, niinku, erottuu, niin kyllä nähänä,
niinku, niinhän se on joka paikassa, kyllä mä koin
niinku, pitkään näyttelijänä olleena, sun muut
niin kuin olette stand-upin, niin oli se jotenkin
reilunpipeli, ja se tavallaan, et se
tulokset puhuu puolestaan kuitenkin,
enkä mä nyt sano, ettei teatteri
maailma olisi siis reilua, mut just se, et
tavallaan, et jossa saat tarpeeks,
et sun esitykset menee hyvin,
ja aina aukee joku, se on pitkä tie,

totta kai, mut aina tulee joku uusi paikka,
minä se pääset, aina, aina se menee
vähän eteenpäin, jossa vaan pidät huolen
siitä, mitä sä, mikä on, niinku, se, mitä
sä vaan voit tehdä, eli huoleni siitä
vasta esitykset, oma olisi mä hyvä, niin jotain
varmasti pikku hiilijää tapahtuu,
nii, se on vaan saatana hidasta,
nii, mut niin se on, mut kyllä se sama
on ihan, missä tahansa, et se
pitää tehdä sit, ja sit siinä täytyy aina
muistaa se, et ihan mitä tahansa se
on, niin sul pitää käydä säkä,
et sul pitää sama tavallaan osussa, et
sä toikee sen aikaa oikeus paikassa,
ja sit se sattuu menee hyvin,
ja sit sä sattuu, et mut kyllä,
kyllä, kyllä, myös se, et
duunia on, ja duunit jatkuu, niin kyllä sun pitää
niin tehdä ne, kyllä, niin
niin hyvin, kun sä osaat.

Tottakai.

Että se on se, et jos sä
veteleet vasemmalla kädellä ja myöhästeleet
ja tällaista, niin aika
äkki on, niinku,
hiilijästä.

Oon ja monesti mun mielestä tuli, että tää on myös
vaikka me tehdään yksin duunia, niin tää on myös ryhmätyä
siinä mielessä, että se on hyvä se esimerkiksi
reisen, juuri sanotossa, kun pari päiväisesti
jutettiin. Niin, hän on reisistä oikein.

Hän on rei, hän on rei.

Hän on meidän äänitekniin,
pitää kuulemaan kouminkoida viittomakielistä.

Joo, mutta se on hyvä, että
jos on kaksi koumikkoja, jotka on suunnan sama
tasolla, kun sä oot, kun sä oot, kun sä oot
ajan jyväskylään ja takas, no sen kivemmä.

Niin, niin, niin, niin.

Kyllä se vähän, siis semmoisen kerran
ei ole tarkoitat kivemmä, mutta semmoisen kerran kanssa
oot valmis viettämään
6-tuntiaautossa. Niin, kyllä se näinkin on.

Niin, että se on se.
Mutta, okei. Ja olin se silloin,
mä sodin mulla rönsyyleitä,
niin oikeasti kuuluukin, että vielä siitä sitten,
kun mä tavallaan sitä ojaa kaivettiin,
siellä mä muistan tuosta autosta,
tuli taas assosiativoina mieleen se, että
kyllä mä joskus mietin, kun me lähdettiin
tuosta teemu, vesteisen teemu hakimut
Pakilanteenbooililta, se on se laina
autolla. Sato räätäjä marraskuussa
ja me lähdetään ajan raumalle
niin kun tuota
ainoastaan rakkaudesta lajiin,
koska se korvaus oli aika pieni.
Mä olemme teki 25 minuuttia, että mä ettiin
pois, niin tuota,
yhkiät hankaa tälleen, nää ja vähän jännittää,
että selvittääkö me sinne ja takas,
niin tuota, sinne on tässä
rakkaustelajien järkikäteen, miettii, että
nämä olin niinku pakollisia
juttuja tehdä,
silloin jotta aaa itse oppii
ja jotta myös
tämä laji tulee tunne, koska
pitkään meni niin, että
kun kysyy, vaikka studio
pasillassa silloin, vielä kun se olisi aulossa
ja se oli kovaa kysy, vaikka 10 vuotta
saattu mennä, jos sä kysytät, että onko
jo ekaan kertaa
kattomasta ennäppiä, niin ylipuoletta
putti, nyt se ei enää on niin,
mutta siis, jos ajatellaan sitä,
kuinka hidasta se on, kuinka se valuu,
jos se oli aina se mc-an aloituskin,
mä muistun vielä pitkään olis, että
no niin, ukaista ollaan ekaan kertaa
kattomassa se sitten, niinku aina se sama,
ja sitten jossain on se, et eihän me voida aina
tätä sanoa. Mc-ki kysyi sitä sen takia,
että kuomikot takavuudessa, jes voi vetää vanhoja,
voi vetää vanhoja.

Mä oon turvassa, mä oon turvassa,
ylipuoletta ei oo kuullut.
No mut se, jotenkin mä en tiedä, ku tämähän on,
ikinä hän ei, mä muistun vain, ku
v-tyyli tuli, ja sit se oli
ensimmäinen, missä mä törmäisin suhu,
ja no ehkä Andrehenki,
tavallaan tuli sille, että
varmaan oli lukenut, ku stand-upist olin kiinnostunut
just jonkun Hesarista, josta ei jutella stand-upistun muut,
ku tässä on aina se sama mun mielestä
niinku kaikessa, että
sitä ei nää sitä taustaa, että yhtäkkiä
vaan huomaa, että toi on jokaisessa ohjelma,
nyt toi on niinku joka paikassa,
juttelin tästä Niina Lahtisen kautta,
ku sama kävin muusten sen kanssa, niin yhtäkki mä sanoin,
toi on joka ohjelma, niin ku tietysti tavalla
ei siis niinku, ja nyt Fatila on huomenut
kanssa, ja sitä ei niinku nää sitä,
jos sä seuraa sitä sivusta, että nää sitä
työmäärää vaan yhtäkkiä, niin ku näet on jossain,
ja sit se rupeaa niin ku
tavallisena jappana katsotaan, että
miten se toi, mistä tuu tyhjästä toi tupsahti,
tietysti niin sanotusti, että sä et nää sitä
taustaa, mutta tavallaan v-tyyliin jälkeen
hän saa tolut telkkarissa oikeastaan.
Niin, mä näyttelin
teatterissa,
ja sitten
jonkun verran kameralle
noissa TV-hommissa ja muissa,
mut niinku näyttelijänä,
ja tota, en mä luo ajatella, että mä rupaen tekemään
TV-ohjelmia, ei se ollut muulla semmoinen juttu,
mutta sit
se meni ja
se v-tyyli oli niin nastasta tehdään,
ja sitten sen jälkeen tuli huuma
muistaakseni,
ja sit siinä onkin mennyt 20 vuotta.
Olitko?
Robi Williams oli Suomessa,

ja sitten tuli, että...
Olit vai? Ai hemmetti.
Miten mä...
Ei, et varmasti muista, meitä olisi aika monta,
mutta muista sitten, sä annoit ohjeita siellä.
Siis minusta, se olikas minulla oska,
niinku kokemus, se oli mun e-kato,
mä ois saanut kuvauksessa,
niin oli se, että näähän, siis mä en aina
jotenkin ajattelin, että siellä on ohjaa,
ja jokin teekseen näin näin,
ja niin kun se oli jotenkin musti hirveä hauskaamassa,
että ei, tämä on tämmöistä ryhmä työtä tämäkin.
Joo, se oli sitä.
Meillä oli käsikirjoissa,
niin se oli, että me oltiin suunniteltu se aina,
ja sitten me vaan Andreen kanssa sovittiin,
kun siinä paljon semmoista minä ja Andreen juteltiin,
tai minä ja Andreas tän,
tai minä ja Andreja vieras, tai minä ja vieras,
niin me sovittiin,
niin ku, etukäteen,
niin ku ranskalaiset viivat päässämme,
niin ku stand-up-komikkona pystyisin tekemään,
ja sitten me kuvattiin se,
niin jokasta ohjas,
niin otettiin sit otto,
niin otetaan vähän tiiviimpi.
Sitten toivottavasti Andreja kaitetaan se ja se pois,
se ja se pois,
ja kodetaan tämä näin,
että sitten tulee hauskaamassa,
me otettiin se uudestaan,
ja sitten menin tietenäin,
mutta siitä se lähti,
mutta se on jännä,
että se TV on ollut niin semmoinen ihmeellinen juttu,
että
vähän on koko ajan tehnyt
enemmän oikeastaan muuta
kuin televisiohemia,
mutta se on niin näkyvä,
että pitkään onnistuu näyttelemään
yhden ensiällä vuodessa

teatterissa,
kun mä haluisin siitä tehdä,
ja nyt on kymmenen vuotta mennyt
siitä, mutta sit mä oon ohjannut,
et mulla on koko ajan, mä oon ollut teatterissa,
mä oon koko ajan,
ja se on mulle tärkeä juttu,
et se teatteri,
vaikka teatteriä voi pitää,
vaan teatteri on kuitenkin sellainen,
että
teatterissa näytteleminen,
että sä voit ottaa
karismaattisen pystymetsästä
olevan tyypin,
niin kuin John Wayne on hyvä esimerkki,
ja panna se näyttämään.
John Wayne sanoo näyttelemisestä,
että talk slow, talk low
and don't say too much,
niin sehän toimii, se näytti oikealta,
mutta teatterilavalle sä et voi ottaa,
siellä on sellaiset lainalaisuudet,
et sun pitää osata
niin kuin hahmottaa kolmiunotteisesti tilaa,
ja sun pitää pystyä
nää tuottamaan sitä juttua
täällä ja ymmärtää se juttu,
se on mun mielestä,
että siinä mielessä on ollut tosi tärkeää.
Kaipaksä nyt sinne
sitten teatteri, nyt mä tiedet,
että ohjannut oot, mutta oksu tuleeksi useillaan,
et sä ajot vielä mennä näyttämään?
Joo, ja mä menen kiinni itse asiassa näyttämään,
mutta mä kysyn, että koska sit sä puhu,
niin ei vielä puhuta siitä sitä,
mutta se on jotain tosi hienoa.
Ja se on silleen, että kyllä se silleen
on hienoa, että mä niin kuin tota
mä haluisin mennä sinne
ja haluisin antaa ne illat
Ja se on aika monen sitomusta, et se on
saatana aikaa vielä vähän hommaa sitomusta.

Niin, niin, mutta et se on niin hyvä rooli,
et mun on pakko... Joo ei mitään spoilereria,
mutta jostain syystä sä Hamletin mainitsitte,
saa ei mitään spoilereria,
joo, joo, halmeet.

No, mutta mikä suosta sitten,
joissa kokeisit mä, koska siinä kun mä puhutin
tuohan käydä sun koko telkariuraan,
koska niitä on niin he...

Mikä sulle on ollut semmoinen,
merkittävimmät kokemukset siinä?
Ehkä niinku joko ohjelmista
tai sit mitä on oppineena, mitä tahansa?

No...

Televisiosta.

Niin.

Ja mä tiedän, mä oon...

No kaikki oikeestaan semmoisia,
että tota

mä oon kokeillut aika montaa juttuja

ja tota

siellä.

Ja tota...

Emä oikee osa sano mikä on niistä,
ne on...

Mä en osaa arvottaa niitä silleen,
kun kaikki on silloin, kun ne tekee,
kun ne tulee, ja jos ne onnistuu,
niin ne on sillä lailla merkittäviä.

Nähän on niinku, nähän, jos mitkä on keltakäyttökauma.

Niin.

Niin, silleen varsinkin videohjelmat,

mutta ne, jos sä tiedät,

että tää on tehty nyt niin hyvin, kun me osataan,
niin silloin se on niin kuin ok.

Ja mulla on ollut onni, olla tekemässä semmoisia,

ja tietysti ehkä siellä on saanut itse vaikuttaa

myös, niin semmoisia, jotka on sitten,

että jotkut on loppunut ekaan kauttee

ja jotkut on sitten

jatkonut silleen, että

V-tylihämme päätettiin itse lopettaa

ja samoin putousaikanaan mä päätin,

että mä en viisi kautta mä teen,

ja sit mä lopetan sen.
Ja sit muut seurassa
sen alkuperäisen porukan,
koska tota selleen se niin korkealle,
että sit se olisi ollut vaan niinku,
että se näkee hetki tota,
lähteä siitä.
Tuli mieleen, että sä olet, mutta erikoisesti on aika paljon suori.
Joo.
Siitä lähtien,
on niitä aika paljon tullut tehty.
Miten se tuntuu sitten,
kun ajatellaan, että sä oot kuitenkin pitkä linjan
stand-up-komikko ja muuta,
ja silti monesti sanotaan, että juontaja
ja jakkosaari luo, tuleeko siitä,
mitenkään semmoinen,
mitenkään se sarvoittamatta?
Se on se näkyvin, ei.
Minä arvotan mitään, koska mä tiedän,
että
ei se,
ei mulla ole juontaja sanalla silleen.
Ne oikeastaan ennen duunit, mitä mä oon tehnyt,
niin ne olis niinku, ne on tavallaan
niinku host, on se,
joka on juontaja se, joka sanoo, että
seuraavana meille tulee tänne.
Ja enkä mä arvota sitäkään, mutta
mä oon suhtautunut siihen,
että se on se stand-up-komikko jatke.
Ja ne ohjelmat, mitä mä oon valinnut
ja tehnyt, niin ne on niinku jatketta sille.
Sille lamppaneet pitää olla semmoinen
nopea
ja puhua sitä.
Ja tota
ja
ja mä sanon, että ei oo tarkoitus tehdä,
niin en mä niitä tois tehnyt,
jos mä en ois tykännyt niitä tehdä.
Musta se on hausko, umme siis juontaja,
käytetään sitä nimenä taansa.
Siinä on sama kuin stand-upissa, että sit,

kun sen tekee hyvin, se näyttää ihan helveti-helopulta. Ja sit, kun sitä tekee, on tosi vaikeet. Siinä siessä se, että siinä on oma semmonen, mutta mulla siihen on ottanut se, että mä oon tehnyt stand-upia, ja se luontainen puhua ja olla tilanteessa. Sehän siinä on se, että se on lähes näin tilanne. Stand-up-komikko on ihan se taito, ei kaikilla, mutta hyvillä on se taito, että ne on siinä tilanteessa. Ja se on just tää, että sä hän skannaat sitä yleisöä koko ajan. Ja sehän on lisäviä, ehkä myöskin, mutta jos sulla on 800 ihmistä salissa, ja kaikki nauraa, niin sä spottaat sen yhden, joka ei nauraa. Ja sit sulla käy tekstään toimia. Sehän kuule 79, joka nauraa. Se on yllättävä. Jotenkin siihen aina vielä katse menee siihen samaan tyyppin. Tämä on vielä naura. Nyt se naura. Sitten mun mielestä hassoin, että se tyyppi saattaa tulla keikan jälkeen mahtavaan. Oli niin hauskaa. Mutta et sä kertakaan näytä. Mä en nähnyt, että se on naura. Katsotaan, että mun itse luottavuus me lähti kokonaan. Ikinen on nauron naura. Mikä siinä on? Se on ihan, sä tajus sitä, että mikäsin, että sä spottaat sen yhden. Ja sikin sekin on vielä, eihän se ole välttämättä sustalla johtuvaa, vaan mehän me tiedetään, mikä hänellä on päivä vaikka. Mikä se miettii?

Voidaan se olla, että se on ihan muissa,
että ei se ole.
Ja jotkut hän nauraa.
Ei kun jotkut on silleen,
että ne katsoo silleen.
Joo.
Ja sitten jos vieressä on kato.
Niin.
Mutta se on sama, kun jengi ärsyttää välillä myös.
Mä muistan jotain,
että joku oli, että ärsyttävä, kun studio yleisö nauraa niin paljon.
Joo.
Anteekset niillä on hauskaa.
Sorry.
Joo.
Se on mun mielestä hauskaa.
Miten sä, onks sulla joku semmonen,
katoin, kellonopestitte mennä yliaikaan,
niin tota...
Meillä on aikaa,
mutta sulla on kiinni.
Mutta mietin,
kun sä tein tietysti tämä mun mielestä hauskaa,
mikä sä kerron, että sä oot siis esiintynyt,
sä oot lähtenyt posseen suorasta lähetyksestä
tekee spotin Finlandia talolle
Suominauraa.
Joo, mä oon lähtenyt posseen,
mä oon lähtenyt posseen suorasta lähetyksestä
Finlandia talolle ja mennä takaisin suorasta lähetyksestä.
Joo, nimenomaan.
Siinä oli aikataulun päällekiätys,
sit kun mä olin sisältöön kirjoittamassa
tai siis vastasin siitä sisällöstä
ohjaisin sitä, en moni kamera ohjainen,
mutta ohjaisin sitä sisältöön,
niin sit mä... Miten mä selviin tästä näin?
Joo, mä laitan mut siihen alkuun juontoja,
sit mä saan tämmösen tehtävän,
et mun pitää mennä tota
käymään
tekemässä juttuja,
sit mä tein sen siinä matkalla,
okei.

Joo.

En tietenkään koko matka.

Joo, joo, joo.

Nyt se voi kertoa siitä se vielä aikaa,
mutta ei mä se kerennyt muuten.

Siinä tästä spotiissa mä menin takas sinne,
mä muistan, kun mä kävelin sinne,
niin se suora lähetys meni sinne,
että se taimi oli silleen,
että mä kerkesin just silleen,
että kun mä tulin, mä hetin potkulla olin sivu
ja menin suoraan tuonne jakuciin,
mikä olisin pihalla.

Mä en mä haastattelemaan noita
vieraita.

Se oli niin hilkulla.

Mutta olisin myös, se myös vaatii
sit Finlandiatelon illat silleen,
et siellä ei saa sit kyllä mennä niinku.
Ei, mutta se oli laskettu, et siinä oli pientu.
Eskelari sä et esiny mua ennen.
Niin, se on just näin.

Joo, joo.

Mutta toi sama kertoo joskus aikoinaan
tämöinen ristopalm-niminen ohjaanäyttelijän
kansallisesti, että joskus se oli ohjaista,
niin mä olin sanonut, että se kertoo
opera-muusikoista.

Jostain tietysti näistä muusikoista, jotka
kävi sinne, että kun oli se, mikä
Pulevaardilla. Ja sit siinä vastapää
oli joku baari missä.

Se oli Pulevaardia.

Olisin baari. Joo, niin näin on laskitahteja.

Se oli perkusin osasto.

Ja sit kun ne oli pitkä tauko,
niin nii oli klikki täällä,
niin kerkes käydä siin juomas yhden kalja
ja tulla takas, kun ne laskitahdit
mielissä ja sitten suoraan iskule.

Tuossa on melkein samaa,
paitsitsetkin nyt kaljalvelin.

Ja minä se potkolalta mennään selvisiön taistaa.
Eikä sitä nää kertaa.

Mutta se oli sattuman päällekkäisyys,
ja näin, että...
Mutta onks sulla sitten joku,
kun tämä johtuu taas, mitä liuteltiin ennen,
kun sä tulit tänne näin,
että säkin teet niin helvetisti keikkoja.
Sitten sä teet kaikkia noita,
ja sitten ikääkin jo on.
Ja onks sulla joku sellainen, että miten sä
jaksat? Siis tarkoitetaan, että
tunneksaa vaan omat rajasi jotenkin
hirveän hyvin, että näin mä teen
näin, mä pystyn tekemään, kun mä sanon,
kaikkein jo, muutenkin innostun nopeasti.
Mutta olen semmoinen...
Mä oon vaan miettinyt, jos haluat tehdä stand-upia
yhtä vanhaaks, kun Paul Westlake.
Jaks se sinä vaatii niin, että helvetisti.
Mutta eikö Paul Westlake on vanhempi kuin oma äitinsä?
No no no, Paul Westlake on kuollu aikoja,
ja sitten haamusta jatkaa lavoilla.
Mä muistan, kun tässä oli...
Tässä oli tuossa kuopio-komedia-festivaaleilla.
Oli lähdessä oli uutinen,
että maailman vanhin ihminen on kuollu.
Ja sitten Paul käveli mua
vastaan. Mä muistan, mä menin
halaamaan sitä, että mä sanoin,
Tän kaari, you're alive.
Ja sitten...
Se katsomaan...
Mut mä mietin,
kun stand-upi on kivaa, että sitä hän voi jatkaa
niin pitkään, kun vaan jaksaa.
Mutta onks sinun sitten joku sellainen,
että sä osaat tarkasti, että lomalla leivätään.
En mä tiedä...
Ensinäkin stand-up on niin vaikeeta.
Se on niin vaikeeta,
että mä huomaan sen,
että mä en ole parhaimmillaanis stand-upi,
jos mä teen samaan aikaan muuta.
Se on niin, kun mä pystyn sitä tekemään.
Mut mä en niin kun...

Mä en oo... Se vaatii niin paljon,
että silloin, kun me tehtiin sitä, vaan sitä,
niin silloin mä tunsin, että
kun se vaatii sen, että pää on koko ajan
siinä muudissa.
Ja se on siinä muudissa, kun sä käyt keikoilla.
Ja sitten jos sä oot niin kun TV-kuvauksissa
ihan toisessa jutussa ohjeena,
katot monitoriaan, mietit
satoja asioita, ja sit sun pitää mennä lavalle,
niin se on ihan toinen maailma.
Ja stand-up...
Muuta pystyy tekemään, niin mä oon yrittänyt tehdä silleen,
että
tota...
Ja minkä takia mä pystyn ehkä tähän tekemään,
sen lisäksi, että mulla on tuotettu ADHD,
mutta tota...
Mut mä en niin kun vaihdan.
Mä en niin kun teen tota...
Niin kauan, mun mielenkiinto
säilyy, jos mä tekisin samaa asiaa
koko ajan,
niin mä vekkaa, että mä olisin uupunut.
Mutta kun mä vaihdan, niin
mun mielikuvitus tota...
Tai siis mun mielenkiinto taas sytyy.
Ja nyt mä teen tätä,
mutta jos mä koko ajan joutuisin tota...
Tai joutuisin...
Tää on aina tää, että mehän saadaan
tehdä sellaista asiaa,
duuniksemme, joka on niin
kliiseistä, kun se kulostaa,
niin mehän on niin kun etuoikeutettuja.
Mä mietin noita...
tota omia kundeja,
no sen ikäisiä ne menee tuonne
niin kun ne menee oikeisiin töihin.
Niin kun kesäduunin tai johonkin
ja sä hän siitä X-määrän rahaa
ja mä ajattelin, että joutu 8 tuntia tekee
duunia, sieltä omot duunia.
Onneksi mä oon tehnyt sitä aikanaan,

silloin, että mä oon tehnyt ihan hantti hommia, ollut raksalla ja ollut siivoomassa ja näin, että mä tiedän, mä tiedän mitä se on, mutta että hän on sillä lailla etuoikeutettu, niin...

Se, että mä pystyn vaihtamaan koko ajan, mutta siihen uupumiseen se, että mä muistan, mulla onks semmonen friendi, koska mä käydään fyllaroimassa aina, se on entinen ammattipyöräiliä siis, se aina esittelee itse asiassa, että mä oon tosi luotettava, mä oon entinen ammattipyöräiliä konsultti ja nykyinen autokauppi. Mä mietin, että se on paras alaslaini, mitä voi olla. Niin, mä käydään fyllaroimassa, mä sanoisin, että kerran, että tota...

mun on pakku ruveta downsiftaamaan, että...

ne on tämmöisiä niinku terapialenkemiä. Mä jutellaan tosi niin kun paljon kaikista tämmöisä, mietin sitä niin kun heti, että mun pitää niin kun vuoden aikana vähentää tälle, et pikkuhiljaa, et mä en oo luvannut mitään, koska sinne lupauks pitää aina niin kun pitää ja muuta tällaista näin.

Mä selitin sille tätä, niin se sanoi, että jaska, että sä oot selittänyt tuo sama asia mulle neljä vuotta sitten. Ja tästä meidän lenkistä on nyt neljä vuotta.

Ja mikään ei oo, mikään ei oo muuttunut.

Mutta et kyllä mä nyt niin kun, tota, mä yritän nyt syksyllä olis mennä kiva, voin tehdä vaan stand-up ja tehdä sen kiertuen pois, mikä jää silloin ennen koronaan tekemättä.

Ja näin, et niin se pitäisi, pitäisi ja tota, mut kyllä, kyllä, kyllä mä kyllä kaikkein muuta pystyä oikeastaan tekemään, mutta ja muu ei silleen kärsi, mut stand-up on niin,

se on niin vaikeeta, että se
tavallaan tuntei välillä sen, että
että tota, koomikkona polkee
sille, niin kun paikallaan,
ei se tarkoita, että olis huono,
haluis itse tota niin kun,
haluis itse niin kun löytää seuraavan
ja seuraavan jutuun, ja ah, vitsi voisi mennä
tuonne, tuonne. Ja sit kun se
tulpaa aukee tavallaan, kun se teet
kokoa, se teet paljon, se huomaa
itse nyt kun tekee monta keikkaa peräkkää
ja ei oo mitään muuta, niin sit alkaa
pääkeäntyy heti sellaisen,
et tota sä rupeet näkee hauskoja asioita,
niin sä rupeet, mä viemään
niitä samantien lavalle.
Mut sit kun sä tuut jostain täysin
toiset maailmasta ja sanotaan,
niin sit se
vaan sul on
kertynyt vuosien saa tuossa niin paljon,
että se pystyt aina tekemään hyvän keikan.
Joo.
Mutta sit se oma juttu, sä tiedät,
että ah, vitsi koos tota.
Niin, se tiedät sen,
että jos sä tehty kymmenen minuutti
uutta matskuun, miten hit on kiva,
niin sä oot niin kun, se on uutta energia
ja uudestaan syttynyt. On ja se tuntuu, että
mun se tuntuu, että mä teen mun työtä,
se on totta toi, että pystyy tekemään
keikan, kyllä. Mut se on sitä rutiinia.
Niin. Ja sit se taas tuntuu, että
mikä tahansa tuuni, joka muuttuu rutiiniksi,
niin se rupeaa toista itteissä. Niin, kyllä.
Mut hyvä kun sanoit, että kiertuen lavataukisu on
paitakin päällä sinne. Joo.
Tää on hieno. Tää on tota
mun hovikraafikon iineksen tekemään
tekemään tota kuvaa. Tää on sit
vanhasta julisteesta
tehty tota

tota, et se piisi mun kuvaa. Mä sanoin joskus, että tota pitäis käyttää tota markkinointimateriaaleja, nyt kohti kiinni siitä. No joo, hyvä. Tää on erittäin hyvä. Sään oot ollut hirveä. Sä oot tullut meidän joka podcastissa muuten. Siis täällä on niitä sun vanhueen lavataukijulisteja ja hieno tehty sen white balance aina niillä. Sitten se on ollut täkseni. Sitten aina välillä kun ollaan trimmattu jotain tekset kuvaa, niin laitettu se se juliste tohon noin ja paljattu kamera sen mukaan ja viera on oon juakkosariluuma. Tää on nyt, se puut paljon enemmän kuin se juliste. Niin. Mutta tota, se jäi siis keskeensi ilman muista se alko kun just ennen koronaa. Ja se oli koronasta. Mä muistan, mä olin sunnuntaina Arto Nyberin vieraana. Seuraavana lauantaina oli loppumyytä Martinus sali ja tota Nyberi kysyi muilta ja korona oli vaan semmonen jo ja Nyberi kysyi muilta, että no mitäs nyt on tällöinen kuin korona? Sitten mä vitsailin jotain, että no sit jengi varmaan kattoo tyhjää lavaa tai mä esinyin tyhjelle salille. Näin. Lauantaina ei mitään. Päiveni sen keikan. Sain avattu sen kiertue. Sitten mä menen keskiviikkon lohjalle. Torstainen rauma. Mä oon ollaan Janinkaan siellä. Torstainen rauma on vähän silleen, että onko hän meillä keikkaa vai ei. Ja perjantajamuna avipani kaikkikiin. Me istuttiin porissa silloin, kun mä oot jäätty porin, kun porissa pitäisi olla seuraavana päivänä keikka. Me istutti aamia. Se oli Janinkaan siellä.

Nii.
Se oli hauskaa.
Sitten sitä yritettiin.
Nyt unohdetaan se.
Sitten kun aikaan kypsä,
ja mulla on aikataillut semmoiset,
niin nyt on sitten kiva mennä
tekemään sitä.
Mutta mä vielä palaan
tuohon stand-upin,
mistä puhuttiin, koska testi Rönsyltä
paitan kautta.
Kyllä se niin on, että välillä sitä miettiin,
että just sen stand-up-komikaa
vaativuuden takia,
että
sen työn tekeminen on sitä,
että sun pitäisi pystyä tekemään sitä.
Ja välillä aina miettiin,
että onks mä nyt mitään tolkkua,
kun mä en pysty antaa tällä sitä aikaa,
mitä mulla on.
Ja se,
jotta tavallaan
kuulijat ymmärtäkää,
että kysymys on vaikka se tuntuu kevyeltä
ja näyttää helpolta,
kysymys on niin kuin, että kaikki jotka sitä tekee
ja jotka tekee sitä hyvin,
ne on jossain vaiheessa tehnyt ainakin ihan
jätävän määrän duunia
sen eteen, koska jos se olisi helppoa,
niin sitten
kaikki voisivat mennä sinne lavalle.
Ja sitten kun meistä se tuntuu helpolta,
me on tehty niin pitkään,
niin se unohtuu se
tavallaan sen vaikeus.
Ja sitten unohtuu myös se,
että sitä pitäisi tehdä koko ajan sitä duunia.
Sitä pitäisi tehdä koko ajan sitä duunia jotta
se voit sanoa, että jos se
ei ole puoleen muodotainen tehty
yhtään uutta juttua,

niin mulla tulee sanoa, että en mä voin sanoittaa, niin stand up koko ajan. Niin ei se tarkoita, että sinun pitää koko setti olla puoletuntia täyttä juttu, mutta uutta pitää olla joka, vähintään joka toisella keikalla, pitäisi olla yksi uusi juttu. Niitä joku pieni muutos, joku kehitys. Niin joku kehitys siihen, että sitä ei voittoista ajan samana, koska sitten sä oot näyttely, joka tekee monologia. Joo, joo, ja siis se on se sama, ja sitten kun tämä uusi jutuminen on semmoinen, mistä aina puhutaan, että kuin usein pitää koomikuiset, mun mielestä se on, sehän on jokaisen oma sapa, ja semmoinen, että jotkut hän tuottaa ihan saatanasti koko ajan hirveän määrä, jotkut taas jää, mutta sit se on aina niin hieno, kun näkee jonkun vaikka, joka on taistelut sen kanssa, että ei oo tullu uutta, nyt silloin joku, näkee kun sen silmät syttyy sieltä, että ei minne tästä mennäänkään, se on mun mielestä aina niin mahtava hetki, niin ei siinä haittaa, että siellä muuta on vanha, koska se on kuitenkin se, tietty niin ku se on, ja sit se vanha, vanha, vanhakio monesti niin ku meille, niin, mutta se on just se oman koomikouden eteenpäin me nimisen kannalta olisi niin ku hiton tärkeää, että pystyy, että toisaa aikaa ja mahdollisuutta tehdä sitä, että kyllä sitä pystyy tekemään, mutta siinä pitää nähdä hemmetisti vaivaan. Joo, toisaa on siis sama juuri oman koomikouden, kun tähän on kankut tähän ei ole mikään kilpailu, että myös tavallaan se, että just tämä, että kehittyä, pitää kehittyä, niin ottakai on ammattitaitoa sen verran, että pystyy tekemään hyviä keikkoja,

ja voi jopa vaikuttaa klupilla,
että tämä on aidosti niin ku,
siis nyt vähän vaikka käytettäkään,
jos sai treiniklupilla, oot siltä,
että aina haluin paras, oot normalin paras varmaan tänään,
ettei minä syrittänyt teksä niin,
niin tavallaan, että oman kehitykseen nähtelen,
pakkohan sun on helvet, ja paremmin kuin viime vuonna,
tai niin ku paremmin kuin viisi vuonna,
tai tulee huonoja kausia, hyviä kausia,
mutta niin ku, mä aina mietin sitä silleen,
että mä yritän ajatella kahden vuoden taaksepäin,
että onko parempi nyt, kun silloin,
ja toistaiseksi se on aina ollut, en tiedä,
joskus se tulee varmaan en, silloin meni helveti hyvin.
Joo, siis mä katoin jotain juttuun,
joka mä löysin jonkun vihko, missä oli joku,
niin ku, tämä niin sanottu piisilista,
settilista, joka on
niin ku, viiden vuoden takaa,
ehkä
mali, että
ei helveti, näistä ei oikein
yhtään pysty kertoa.
Ei vaan itse ole enää,
niin ku, on niin ku siinä,
niin varsinkin sellaista,
jotka on siihen, sit on ajattomiin juttuja,
jotka niin ku,
menee vaan, mutta se on,
ja sit, kun meidän kielialue on niin pieni,
että meillä on
niin pieni tuo kielialue,
että meidän uusi tummen
pakko on, että jos olis,
jos olis Englannin kielinen,
sä voisit vetää 20 vuotta samalla
se, että jos jaksaisit,
niin, niin, etkä haluaisin, niin,
mutta oikein on vähän se, että sitten on aika rutinoitunut
semmonen niinku komikko,
puhu hän se mobile phone,
se oli tota, pakko meiltä
piisilistas, tuli mielenkiin se kauhean,

muistakse kuopion kovelijafestivalit,
oli suunni ideja siellä henkä,
pupissa, mutta sitä ei viedy tarpeeksi pitkällä
sitä, ei me tiedetty, mitä me tehdään siellä,
se oli siis se idea, joo,
ja se oli se, että se oli vaan idea,
niin oli se hyvä idea, mutta
se oli yhtään, että miten tämä idea toteutettaa,
se oli vaan laitettu sinne, ja mä ajattelin, että mä menhän tänne ja näin,
ja sitten saitte, että
ei, tää olisi pitänyt vähän,
tää olisi pitänyt vähän valmistella,
olisi pitänyt valita sellaiset, niin ku,
joo, kyseisiin se, että se idea oli se,
kun henkä, ennys pupissa oli
niitä bandien piisilistoja,
se onka paikka täynnä niinku takahuoneet,
ja sitten näistä hän olisi hauskata ja stando,
niin ku ne näyttiin samalta ku komikkoiden listat,
niin nyt tehdään silleen, että improtaan näistä,
ja se oli, mä en muista me tauolla mentiin,
miten nostetaan tämä toinen puoli aika.
Onneksi siellä oli ihmiset, jotka oli tehneet impro,
niin se saatiin kuitenkin,
ja sitten se tuli silleen, että ihan makkeja, ihan toisenlainen.
Nyt kyllä mä muistan, mä olin isäntänyt,
niin siinä mä ajattelin, että mä en tiedä yhtään mitä se tapahtuu,
ja se on tavallaan hieno, että ei tiedä yhtään mitä tapahtuu,
mutta samalla pyörittää sitä kuvioja,
niin ja sitten tajuu sen, että tää pitää jollain tavalla,
nyt niinku, tässä ei kukaan oikein tiedä,
mitä se tapahtuu, ja sitten,
ja varsinkaan yleisö,
kun yleisö nois hyvä tietää,
että se, että impressahan on
hauskaa se,
impressahan on hauskaa, mun mielestä
pääsääntöisesti se, että sä katsot,
miten noi selvii tosta.
Jos sä litteroisit sen sisällön,
niin se ei ole kyllä kauhean kuummosta,
mutta se liittyy niin vahvasti sen tilanteeseen,
ja meillä oli todellakin se,
että miten me selvittää siitä,

mutta mä en tiedä, oliko sen yleisömielet
koko ajan hauskaa.
Ei varmasti ollut, mutta en kyllä ne lopuksi tabuttiin,
että kyllä se selvitisi.
Mutta pitää jollain tavalla,
että nyt pitää uskaltaa.
Mielestäni se on hauska se, kun rupeaa,
katsotaan, mitä se sanoi, mutta suu alkaa käymään.
Toivot jotain tapahtuu.
Tähän on myös näin, että
kaikki on ideoita.
Ei kannata toteuttaa.
Kaikkia ideoita, jotka tuntuvat vitsi
taas makeen, jotkut hän on sellaisia heittoja,
ja sitten joku tarttuu kiinni,
ja sitten mietit sitä, mä käänny,
mieltii nyt kiireessä yhtään, onks tää nyt hyvällä, ei.
Mä juha vaan sanoin, että täällä on tämmönen,
mä laitoin sut siihen, niin kuin tää oli nyt sun idea,
se oli lisännöymässä, ja siellä oli Simola,
ja mä sanoin, okei, eiköhän se siitä mei,
ja sit kun mä ollaan lavalla, ja sä katsot, et sinulle tulee
syysonatti.
Joo, syksys,
vuodenajasta se, joka tulee kesän jälkeen,
ja millä mä käännät,
että niinku,
täytyy tästä, ei tuu hauskaa,
ja millä, ja sitten sä saat onneksi vastuu aina pois,
ja joku tuli jatkamaan, se keksittiin tokalepuoliaan.
Niin, keksittiin jo.
Joo, mutta ikään puolella, kun olin pitkävä muista,
kun se oli meidän ikään kuin yleisimmään,
ja mä sanoin, että jaskaa, ja sitten sinulle pyi vittu.
Joo, mutta eikä, nihän syystäkin,
koska tuota,
mutta eikään niitä pyydettä pääsemaksua yleisöstä.
Mä muistan, että sinne ja liput myytiin,
mutta oli missään toivottavasti halvempat.
Joo, ja tottais, se meni hyvän tekeväis.
Joo,
mutta ei, se oli,
loputulema oli ihan positiivinen, mutta olisin,
olisin niinku kuumottavaa,

se oli kuumottavaa myös sillä tavalla,
että sä tiedät,
että kokoas, että tästä selvittään,
onks tässä niinku mitään järki.
Onks tää lähtökohta sittenkin,
voi mietitää sitä lähtökohta,
onks tää niinku mahdoton,
tää on niinku mahdoton
lähtökohta, että
sä voit tehdä sille, että sä otat niitä piisilistoja sieltä
kolme, ja rupeet vetää niistä,
ja sitten siitä editoidaan,
niin sitten se toimisi,
mutta kun sä vedät ne kaikki,
niin sä tiedät, että 80% on ihan diipadaapaa.
Niin, joo,
ja siitä se oli, mutta sitten siinäkin kanssa,
niin ne rupeis pelaa yleisönkaan,
ja se tuli kaikki ne vaistot.
Teikö sä miten selvitä tästä,
niin rupeita improv-yleisönkaan,
mikä ei ollut yhtä se tehtävä.
Ei ollut, ei, ei.
Mistä päin sä oot?
Morsian hankosta, mistä päin semmoista,
ettei sä tulta hankosta?
Otot säis Morsian.
Okei.
Vaikka kysyy nyt,
kun muistotas on,
niin onko semmoinen komedian muisto,
niin onko semmoinen merkittävä vaikutuksen
jollain lailla jäänyt mieleen?
Onhan niitä...
Niitä on varmasti paljon...
Niitä on vaikka kuinka paljon,
mutta mielestäni mietin,
että minkä meni...
Mä pyörittelin vähän tuossa
tietysti niinkuin...
No semmoinen, mikä on jäänyt mieleen,
mikä on niinku...
Se tulee ihan...
Mä olin varmaan 15 tai 16.

Tietysti niinku...
Oli katottu kaikki,
mutta tää oli live muisto.
Mä olin kouvolan taikapäivillä,
nuorena taikuuden harrastajana,
näin.
Ja mä pääsin aikuisten ravintolaan
kattomaan esityksiä,
missä nyt taikuret ja muut tällä.
Ja näin, ja sit siellä on niinku hauska,
mun mielestä oli maketa, kun ne jotkut puhuvat hauskaasti
ja näin, ja ihmiset nautat täällä.
Mut sit tuli jaakkoteppo.
Joo.
Ja jengi ei pysynyt niinku tuoleilla,
eikä pystyssä.
Ja sit kun mä oon aina,
jälkikäteen niinku,
se oli sitä rillumareihommaa ja tämmöistä näin.
Mut siis mä nauroin itse,
mä en niinku ihan kaikkiaan ymmärtänyt
siitä.
Ja se ei kertonut vanhoja vitsejä.
Joo.
Sillä oli vaan se hattu, mut kun se oli semmoinen.
Se oli maalainen.
Ja se oli niin jäätävän hauska,
että mä muistan, että mä niinku,
se ei saaltaan sitä, kun se oli niin täynnä.
Ja välillä mä tipahteli,
ettei jallat pitänyt.
Pidin nojata tuoliin, kun jengi nauraa ympärillä
ja se naudu tarttuu,
ja tarttuu, ja tarttuu.
Ja sillä mä varmaan mietin, että tämmöistä jota olisi kiva tehdä
ilman kitaraa.
Tietenkin näin.
Ja sehän on niinku,
niin kun puritainisena,
se on sitä,
mutta se oli,
siellä ei ollut ihmistä,
ei olet silmissä.
Ni se on 15 vuotiaalle

semmonen muisto, ettei en varmasti
enää,
et aikakin on ajanut siitä näin,
ja sitten kun on silleen, että no mut,
ettei se tekee hahmoo, ei tehnyt.
Ei tehnyt, se oli semmonen
maalainen, mutta
se vaan se,
mä en muista, niin kun harvoissa hetkissä on
niin hysteeristä naura,
naura tota
salissa.
Ehkä sekin osin tai viitottavasti,
et tota ehkä kiva tehdä
tuunikseen,
mutta ilman kitaraa,
kun sehän...
Ei vahattu.
Mä olen kattoo Stuart Leite tuollon
tuossa, se on toinen hienot
komedian muisto, niin se teki
kaksi Netflix-soloa
peräkkäin, se teki snowflakes
ja sitten Sartor Nadon
ja toisella puolia sillä oli
kitara siellä
ja sitten se sanoi, että
ää...
ää...
että mä käännän tän nyt Suomiksi,
että mä tiedän mitä te ajattelen, että
että jokainen keski-ikäinen koomikko
tuo kitara-lavalle
ää... älkää peilätkö mä en aina
jo soittaa sitä.
Paitsi lopussa ihan vähän
ja tota ja näin se on.
Jossain vaiheessa hirveen moni saa
päässe, että mä osankin soittaa kitaraa
ja mun pitää ottaa se kitara tän,
miksi, että komikko on hauskaa
jolloin se on niin kuin pointtiin siihen
ja toki jokainen saa tehdä ja haluaa
mä sitä dumassa sille, mut kun Stuart Lee

soitti
ja laulo, helvetin hyvin
lopussa
pienen ja ei mökkikompilla vaan
ihan näppäilemällä, että se oli
niin kuin musiikkia.
Mutta se oli vaan se hauska, se
suhtautuminen, että vetää iteltäänkin
Matonaltisamantia.
Se kuuluu hänen tyyliin, se
oli semmoinen komedian muisto,
että mä muistan, kun mä olin lontossa
ja mitä mä menisin katsomaan
mä olin
ja sitten Sillinen on ollut lippuja
se oli loppuun myyty
Lechester's Courtia, että se oli aivan loppuun myyty
ja sitten Faijaa opettaa, että mulle
aina kannattaa kysyä.
Mä menin Sillinen, että onks teille lippuja
ettei jotain ihan täynnä, mutta haluut
seida jono, mä sanoin laita, mut jono on sinne
ja sitten se alkoi muistakseen puoli
jotain, puolkyymmenen tai jotain
ja soittaa kaksikyt tyyliin, että
Sir, we have a ticket for you
ja sitten mä pääsin katsossaan
ja mä en ole ikinä nähnyt, sitten mä en ole
oikeastaan tiennykkään kukaan katsomaan
ja sitten mä olin tälleen näin, kun mä katoin sitä
ja se kolahti mulle niin paljon
että silloin kolahtaa aina
joku juttu, kun sä mietit, että pitäisikö mun lopettaa
joo, oi
että se oli niin kova
se oli niin kova, se puhuu
sehän on tämmöinen vaihtoehtokomiikan
alternativikomeni käännetään silleen
niin sitä tein nyt tosi paljon, mut
se oli jotenkin niin kova
ja se oli selkeästi oma
yleisönsä siellä ja sen
lechysys, kun mä ajattelin, että sitten mä mentin jukakaan
katsossaan basic listä

sitä tästä intoutuneena sinne
ja näin, no siinä oli kaks muisto
se oli oikein hyvät muistot, mut apäikkö sanoo
mutta siis sama määrä nauruaa
mulle missä, mut toisessa on
kitara ja hattu ja puhutaan maalaisesti
ja toisessa se, toisessa on myös kitara, mut
hän on ihan vähän lopussa
mutta se on ihan ihan vähän lopussa
sehän kertoo vanhovisiä, niin ei
hän ei vitsiä alun perinnit
hänen ei kerro vaan
eihän kerro, ja sinne on vain kiertää sen jälkeen
sä oot kuulu, niitä koska muut on toistanut
mutta ne on jo vitsiä
ne on hänen juttuja
se on tuotta, eli hän on siis periaatteessa
jos sä ajatellan teknisesti näin
niin hän oli ensimmäisiä stand-up-koomikulettä
hän kirjoitti, tämän teki oma kirjoittamaa materiaalia
kyllä, kyllä
että ne on tavanhoja vitsästä puhua aamon asennin ja hassulla, mutta pelääkkääkkää, näin.
Niinpää. Tää, kun alkoi tämä podcasti korona-aikana, niin aika myöskin kiertua peruttiin,
niin me ajattelin annan, että vieras saa suositella jotain meidän kuntelijoille.
Katsotaan, mitä haluaa sitten suositella.
Haluaisi suositella sellaista...
Mulla on niin kuin paha, tämä on niin hieno sanoa, että Englanniksi se on Procrastination.
Hei, mitä se on?
Onko tämä komedian?
Onko tämä Procrastination?
Procrastination.
Procrastination.
Mitä pitäis tehdä?
Mä ajoin kerran, mitä sattuu milloin, kun ajoin Helsinkies.
Mä ajoin sarasvuon niitä, kun se puhuu yksin.
Ne on helvetin mielenkiintoisia.
Se rönsyylee ja se puhuu...
Se on tosi kiva kuunnella.
Sitten voi kellaata, jos se ei jaksa, mutta...
Siellä on semmoinen pomodoro, joka toimii ihan hemmetyyviä.
Sitten haluan suositella. Se tarkoittaa sitä.
Munakello sanosta, italiassa pomodoro...
Se on pomodoro tarkoittaa tomattia.
Jos sinun pitää tehdä jotain, otat vaikka 20 minuuttia.

Laitat se munakellon päälle.
Sitten aloitat ja teet täysiä 20 minuuttia.
Kun kello soi, lopetat.
Sulla on kello, mitä vastaan tehdä.
Mä katoin mun työhuonetta, joskus se on ihan kaos.
Mä paan 15 minuuttia kannökään ajastimme.
15 minuutissa on kahdessa viikossa saanut sitä.
Jos sinun pitää opetella jotain, niin kannattaa tehdä se silleen,
että sinä tavallaan rakennat itselle deadlinein.
Sä rakennat itselle semmoset tän.
Mun päälle ja mun luonteellisessa sopii hemmetyviä,
että rakennan itselle ikkunan, jolloin keskityn satasella.
Mä tiedän, että mun ei tarvitse tehdä tätä.
Jos kirjoittaa esimerkiksi jotain tai muuta,
mietin siihenkin, että nyt mä kirjoitan.
Mä keskityn tähän näin, koska kirjoittaa selvossa tulee se,
että mä tiedät, että se on vitkastelunut,
että me hakee kahvia ja mä taas siipuun.
Aika on tiski-konnetty.
Mä suosittelen sitä ihan hemmetistissä asioita tehtyä.
Jos sinun pitkän prosessi, niin teet 15 minuuttia.
Pidät 15 minuuttia taustalla laitetaan uudesta asenkella.
Mä käytin tuotteeseen, kun mä tein gradu.
Sitten tullut mitään, kun mä olen valmistunut,
niin ikin viivästi ja viivästi.
Toimi.
Toimi. Todella lakintoimi.
Koska 20 minuuttia sä pystyt myös keskittymään.
Ja sit sä saat pitää tauaa.
Ja se on sellin turbahtu.
Mitä mä kerkeen tekeen, kun tuo kello soi?
Mitä mä kerkeen tekeen, kun tuo kello soi?
Minun pitäisi ottaa se takas käyttöön.
Se toimii.
Koska mulla on tää vitkastelunut.
Kokeilkaa.
Kokeilkaa.
Jos teillä on taipumusta tähän.
Procrastination.
Procrade.
Rigid share raise.
Rigid share raise.
Se on hyvä.
Hei, ollaanko me käsitelty sun tarpeeksi?

Ollaan.
Syksylellähän kiertueella.
Syksylellähän kiertueella.
Mä et ja milloin tää tulee ulos.
Jos tää tulee keväällä, niin mä olin viimeisessä kiertä.
Se oli elventivän kiertä.
Mutta siihen te löytyy.
Siitä löytyy.
Onko se sun nettisivu tai suomesta n.p.
Ei, kun siellä on VVV piste lavata auki pisteen jotain.
Ja sitten suomesta n.p. löytyy.
Ja mulle ei oo nettisivuja.
Ai nii.
Saat sen verran.
Se on pitäisi tehdä nettisivuja.
Mulla on pitänyt tehdä 15-20 vuotta nettisivuja.
Tää on se kenkään sanoa.
Mutta tää on tää, kun mä en ehi.
Tuo laitat vähän pomodoroa menen.
Tää on ainakin vitsikin,
katsotaan, että kaks keikkaa sitten nettisivuja,
mutta firmakeikkaa.
Niin.
Sehän se on ikin taistunut.
Niin.
Mutta se on kanssa.
Siellä on yhdessä vaiheessa, kun sitten
n.p. tuli kaikkeen.
Että kun se rupeisi kasvamaan
ja huomattiin, että jumaa kauta,
että n.p. mitä pyydetään.
Sitten kun sä läppäivät Google'e n.p.
koomikkoon, niin siellä on jokainen,
mitä tahansa sä esitit.
Se oli n.p. Rupadur.
Siitä hakusanalla
meni 6-7, niin kun löytyy
stand-up-koomikkoon.
Stand-up-laulaja.
Mutta voidaan todeta,
että toimii Suomessa.
Se on tähän hyvä lopetta.
Ihan superhyvi.
Kiitos.

Komikoita on niin paljon niin hyviä
komikoita Suomessa,
joita
ja kun ne koomikot tekee sitä
ja arvostan sitä duunia,
että jengi tekee
niinkun itse koomikkoona
myös ja kollegana, niin ihan super paljon.
Hienot loppusannat.
Lavatauki.fi
tai com.
Lavatauki-kuklaatteli löytyy.
Suomestandup-klub.fi
Se löytyy sieltä.
Ja heikkivilja.fi
ja RayChampiino.fi.
RickyCherveyRace.
RickyCherveyRace.com
löytyy kanssa.
Tämä oli meidän vitsitsikseen
tällä kertaa.
Vielä on liekki sarjanomaan.
Kiitos.
Meillä oli munakkeilla noin
tuntii tällä kertaa.
Se oli tällä kertaa.
Nyt se sai.
Moi.